

МЕТА

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Папа Франциск – апостол надії і світу

Десяту Апостольську подорож Папи Франциска до Куби і США, яка тривала з 20 по 27 вересня, почали називати історичною ще задовго до самого візиту. Очевидно, з того моменту, коли в березні 2014 року президент Барак Обама, перебуваючи з офіційним візитом у Ватикані, запросив Главу Католицької Церкви відвідати США. Таким чином, на приготування події пішло півтора року. І не даремно – візит пройшов ідеально, згідно з насиченою програмою і в рекордно швидкому темпі.

Ще задовго до початку подорожі Папи в ЗМІ активно обговорювалося питання, на яке ніколи не можна відповісти однозначно: чи є візит глави Церкви політичним? І яка його складова на цей раз буде переважати: соціальна чи релігійна? Минулий візит учергове продемонстрував вражаючі можливості дипломатії Апостольської Столиці: були задіяні всі сфери діяльності, починаючи від підтримки «повернення» Куби в лоно ринкової економіки і закінчуючи демонстрацією досягнень італійського автопрому (Папа пересувався по США на скромному «Фіаті»), а також фінальним богослуженням під відкритим небом за участю майже двох мільйонів осіб. І все це – під знаком смиренної скромності Папи Франциска.

(Далі – на 8-й сторінці.)

Блаженніший Святослав Шевчук: досить обережної дипломатії, допоможіть Україні

«Час обережної дипломатії вже закінчується», – сказав австрійському католицькому агентству «Kathpress» Верховний Архієпископ Святослав Шевчук. Глава Української Греко-Католицької Церкви, беручи участь в обговореннях Синоду Єпископів, очікував більш активної участі Ватикану в допомозі Україні, яка є жертвою агресії. «Той факт, що 70 відсотків тих, хто бореться в регулярних українських військах проти сепаратистів і російських солдатів, люди, рідною мовою яких є російська, свідчить про єдність нашого народу і нашої армії, – сказав Києво-Галицький Верховний Архієпископ. – Те, що ми бачимо, це вторгнення на територію України російських відділів».

Нагадаємо, що також дотеперішній нунцій в Києві архієпископ Томас Галліксон, призначений місяць тому на цю ж посаду в Швейцарії, розповів нещодавно в інтерв'ю «Радіо Ватикану» про трагічну ситуацію в Україні. Він наголосив на потребі допомоги українцям та їхньому праві на самовизначення.

Джерело: Радіо Ватикан

Фото: KATHPRESS - Katholische Presseagentur Österreich

«Львівська Богородиця» – наша берегиня понад півтисячоліття

У Львівській галереї мистецтв зберігається унікальна ікона – «Богоматір з дитям». Примітно, що саме вона є найстарішою іконою, створеною у Львові. Датована 1360 роком, «Львівська Богородиця» належить до т.зв. «Одигітриї» і має дивовижну історію. Цю історію частково можна простежити з написів, які збереглися на іконі. А там їх є три. Перший (на звороті) свідчить, що ікону освячено у 1534 році у

Латинському кафедральному соборі у Львові. Два інші підтверджують те, що її відновлювали спочатку у 1586 році, а потім – у 1671-му. Що ж до першої дати, то це було після найбільшої пожежі у Львові 1527 року. Тоді все, що було в межах стін міста, опинилося у полум'ї. І оскільки інтер'єр Латинського собору був знищений пожежею, виникла потреба його відновити.

Очевидно, «Львівська Богородиця» уже на той час була у великій пошані. Цілком можливо, що ікона вважалася чудотворною, оскільки саме її перемістили з якогось храму до катедрі і встановили на почесному місці, де вона пробула кілька десятків років. Після Триденського Собору (1545-1563), у якому брав участь Перемиський єпископ Валентин Гербурт, священники латинського обряду постали перед необхідністю заміни ікон, написаних іконописцями інших обрядів (стилю). Такий підхід активно пропагував і латинський Львівський архієпископ Дмитро Соліковський, який домігся підписання королівського декрету про створення у Львові братства малярів, і видав

розпорядження про очищення костелів від «чужих ікон». Саме в той час починають розпалювати нові вогнища, в яких гинуть ікони, що нині вважалися би справжнім скарбом українства. Але «Львівську Богородицю», знову ж таки, вочевидь, з огляду на її чудотворні властивості, ця «чаша» минула – її передають львівським вірменам. А ті, тяжіючи до західноєвропейського письма, перемальовують її, надаючи Богородиці вірменських етнічних рис обличчя. У такому вигляді ікона і ввійшла в літературу (про неї багато писали у 30-х роках ХХ ст., зокрема, польський професор Гембарович). Вона зберігалася у Вірменському соборі аж до часів Другої світової війни.

Зі свідчень Бориса Возницького: «Я шукав її двадцять років, відколи про неї довідався. Річ у тому, що після війни вона зникла, – зрештою, як і унікальне рукописне вірменське Євангеліє XV ст. Жодні пошуки ні у Львові, ні серед вірменів, які емігрували до Польщі у другій половині 40-х років, результатів не давали. Було схоже, що цієї ікони

Львів більше ніколи не побачить. І як же я здивувався, коли у 1984 році до мене, за рекомендацією Володимира Вуйцика, завітав професор нашого університету Андрій Отко і сказав, що має стару вірменську ікону, яку хотів би передати до музею. За його словами, ікону, на прохання вірменського єпископа, переховувала вчителька школи вірменок-бенедиктинок пані Станкевич, яка перед смертю передала її своїй учениці Софії Блонській, матері Андрія Отка. Яким же було наше здивування, коли, взявшись за реставрацію ікони, ми раптом виявили, що під нею є добре збережене зображення XIV ст.»

Далі – на 9-й сторінці.

• ЖОВТЕНЬ •
2015 РОКУ БОЖОГО
• ЧИСЛО •
116 / 8

У ДРОГОБИЧІ МИТРОПОЛИТ ІГОР ОСВЯТИВ ХРЕСНУ ДОРОГУ

Напередодні празника Воздвиження Чесного і Животворящого Хреста у м. Дрогобичі відбулося освячення Хресної дороги на парафії святих Северина, Віталія і Якима, мучеників Дрогобицьких. Чин освячення звершив владика Ігор, Митрополит Львівський, у співслужінні владика Ярослава, єпископа Самбірсько-Дрогобицького, і владика Василя, екзарха Харківського.

Спочатку Високопреосвященний владика Ігор відслужив у парафіяльному храмі Велику Вечірню з литією. Богослужіння супроводжував хор Дрогобицької духовної семінарії. Відтак митрополит очолив Хресну дорогу, яку вірні молились в наміренні миру в Україні.

Звертаючись до присутніх, владика Ігор наголосив, що справжній мир може запанувати лише за умов справжньої любові людей до Христа. Проповідник навів за приклад безкорисливу жертвність українських волонтерів, що понад рік уже допомагають українським воїнам.

У сам день свята духовенство вітали учасники парафіяльного театру на ходулях, керівником якого є о. Андрій Бунь, сотрудник парафії. Молодь, зодягнена в українські національні строї, зустріла гостей парафії під звуки трембіт.

Святкову Архиерейську Літургію у співслужінні владика Ярослава, єпископа Самбірсько-Дрогобицького, владика Василя, екзарха Харківського, та священників Дрогобицького деканату звершив митрополит Ігор.

Після завершення богослужіння владика Ярослав виступив з вітаннями о. Івану Паньківу, парафіянам, жертводавцям, нагородивши подячними грамотами о. Олег Чупа, прес-секретар Самбірсько-Дрогобицької єпархії

СПІЛЬНА МОЛИТВА УЧНІВ ТА СТУДЕНТІВ

У день свята Різдва Пресвятої Богородиці у храмі Пресвятої Богородиці – Володарки України, що у Львові на Новому Знесінні, відбулась спільна молитва учнів школи № 7 та студентів вищого професійного училища за участю педагогічного складу вищезгаданих закладів. Моління було присвячене початку нового навчального року і розпочалось Божественною Літургією, яку звершив о. Юрій Устяк, голова Катехитичної комісії Львівської архієпархії.

Під час Літургії о. Юрій виголосив повчальну науку, закликаючи дітей та молодь не боятися ближче пізнати Христа. Учні мали змогу приступити до святих Тайн Покаяння та Євхаристії.

По завершенні молитви на учнів чекала цікава вистава про праведного митрополита Андрея, яку приготували місцеві парафіяни. Відтак учні обох навчальних закладів, а також хлопці з вівтарної дружини, прийняли участь у спортивних змаганнях при парафії із настільного тенісу, шашок, шахів та футболу. У цей час вчителі обох освітніх закладів були запрошені на фуршет, маючи нагоду більше запізнатися між собою.

УРОЧИСТО ВІДСВЯТКУВАЛИ ДЕНЬ КАТЕХИТА

У першу суботу жовтня у Львівській архієпархії по-особливому святкували День катехита. Розпочалось святкування Архиерейською Божественною Літургією, яку звершив Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський.

У проповіді архиєрей наголосив на важливості та відповідальності катехитичного служіння: «Хай Мати Божа допомагає усім нашим катехитам у важній ділянці навчання Божої науки вірних архієпархії. Дякую вам за ваше гідне служіння ближнім! Дякую усім катехитам й катехиткам за вашу посвяту, за любов до ближніх, за велику довіру до Господа Бога у справі поширення правд віри в нашому народі. Хай Господь винагородить вам сторицею у духовному житті та добрим здоров'ям».

Відтак митрополит благословив катехитів на плідне служіння окропленням свяченою водою.

Під час святкування катехити мали нагоду побачити непросту історію життя праведного митрополита Андрея, представлену учасниками театрального гуртка «Околиця» з м. Яворів у виставі «Апостол церковного єднання». Завершилось святкування частуванням.

ЗВЕРНЕННЯ Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архієпископства

Української Греко-Католицької Церкви до вірних УГКЦ та всіх людей доброї волі напередодні виборів до місцевих органів державної влади

Дорогі в Христі!

У 2004 році у «Зверненні» щодо соціально-політичної ситуації в Україні, ми, єпископи Української Греко-Католицької Церкви, наголосували, що позитивний зміст і невідворотність суспільних змін, яких так потребує наш народ, передусім залежать від особистого преображення кожного громадянина, від зміни власного способу мислення і рішучого та радикального вибору на користь добра. Водночас ми зауважували: «Проте може статися так, що для цього потрібно буде спромогтися на більшу жертву. Не нам визначати, якою може чи має бути ця жертва, – тут таїна, підвладна лише Господньому Провидінню. Важливо бути духовно готовим до такого офірування, бо так склалося в нашому недосконалому світі, що свободу і мирне життя люди здобувають жертвою і подвигом».

Відтоді український народ уже двічі виявляв свою готовність до жертв заради преображення нашого соціально-політичного простору на засадах справедливості, доброзичливості та служіння загальному благу. Спершу це було в тому ж таки 2004 році під час Помаранчевої революції, а вдруге це сталося під час Революції гідності восени-взимку 2013-2014 років, коли українське суспільство виявило велику зрілість, здатність до самоорганізації, гідну подиву солідарність і готовність до самопожертви. Апогеєм цього чергового народного руху на захист свободи і власної гідності стала жертва Небесної сотні в лютому 2014 року. Після цих сумних і водночас величних подій на нашу землю прийшла війна, яка була нав'язана нам ззовні і далі підживлюється зброєю та найманцями з боку агресора.

Захищаючи рідну землю від зовнішнього ворога, ми водночас покликані розбудувати нашу державність, або, кажучи словами праведного митрополита Андрея Шептицького, продовжувати «будувати рідну хату» – наш національний дім, в якому пануватимуть злагода і справедливість, чесність і пошана до гідності кожної людини. Важливим етапом на цьому шляху державотворення є прийдешні вибори до місцевих органів державної влади.

У підготовці до цих виборів увесь наш народ повинен керуватися відомим принципом, згідно з яким, слід мислити глобально, а діяти – локально. Наше майбутнє сьогодні однаковою мірою залежить як від мужності та витривалості наших воїнів на фронті, так і від чесності політиків та відповідальності виборців. Не можемо допустити, щоб наші військові, котрі ціною власного життя захищають нас від зовнішнього ворога, повернувшись додому, застали країну, яку зсередини продовжують роз'їдати метастази корупції, хабарництва, нечесності, популізму і безвідповідальності. Вибори – це час, коли ми повинні проявити нашу людську та християнську гідність і громадянську свідомість.

Суспільно-моральним дезертирством було б самосування від участі у виборах, адже в такому разі нашу долю вирішуватимуть без нас, а ризик фальсифікації зросте в рази. Браком відповідальності є рівно ж здобування голосів виборців пустими обіцянками чи популістськими гаслами, перед чим ми наполегливо застерігаємо кандидатів. Ті, хто претендує на довіру місцевої громади, нехай спершу заслужать її своїми добрими ділами, ініціативами, а виборці нехай не полінуються критично перевірити все, що цей кандидат дотепер зробив, щоб не чинити свого вибору наосліп та не віддавати кермо влади в негідні чи невідповідні руки.

Закликаємо всіх залучених до виборчого процесу до відповідальності й чесності задля гарантування справедливості, свідомого та згідного з сумлінням кожного громадянина вибору. Сліпе насилля, ненависть і зневагу людської гідності, навіть власних опонентів, ні в якому разі не можна вважати відповідними засобами для політичної боротьби. Навпаки, громадянський мир і конструктивний суспільний діалог є основними умовами для проведення вільного волевиявлення громадян. Особи, котрі наважуються купувати голоси виборців, як

також і ті, котрі свій голос продають, – нищать моральні основи нашої державності і здійснюють злочин проти сьогодшніх і майбутніх поколінь, а також зневажають пам'ять про жертви Небесної сотні та полеглих захисників рідної землі на Сході України.

Кандидатів до місцевих органів влади закликаємо сприймати посади, на які балотуються, не як самоціль, осягнення якої виправдовує будь-які засоби, а як особливого виду служіння, що вимагає серйозної підготовки та жертвовного виконання. Окремо застерігаємо кандидатів від намагання використовувати авторитет Церкви для своїх еґотистичних інтересів чи для політичної агітації. Храм Божий – це дім молитви і школа, де формується сумління, а не передвиборчий майданчик. Не може бути добрим слугою свого народу той, хто пробує знехестити його найчистіші та найглибші почуття, пов'язані з вірою в Бога. Так само закликаємо всіх священнослужителів бути чуйними та в жодний спосіб не виставляти на небезпеку ані доброго імені Христової Церкви, ані релігійних почуттів власної пастви.

Дорогі в Христі! Наша держава потребує глибокого преображення. Місцеві вибори – це унікальний шанс для змін знизу, щоб вибудувати ініціативи, які безпосередньо стосуватимуться місцевих громад, впливатимуть на життя громадян. Депутати місцевих органів влади мають особливий привілей і відповідальність служити людям, яких вони знають, з якими, можливо, зростали, які їм довіряють особисто. Дієвим механізмом збереження цієї довіри буде максимальна прозорість ведення справ та постійний звіт про свою діяльність перед громадою.

Утім, як перестерігає Боже Слово, «не можна впливати нового вина в старі бурдюки» (пор. Лк. 5, 37-38). Нам треба радикально відтяти від попереднього життя в суспільному і особистому гріху та, за словами святого апостола Павла, «позбутися старої людини, яку розтлівають зваблivi пристрасті, а відновитись духом нашого ума й одягнутись у нову людину, створену на подобу Божу, у справедливості й у святості правди». Здійснити це переображення старої людини на нову Апостол народів радить так: «Хто крав, нехай не краде більше, а краще хай працює, творивши власними руками добро, щоб він мав змогу дати тому, хто потребує. Жадне погане слово нехай не виходить з уст ваших, а лише гарне, що може в потребі повчати, і щоб це вийшло на користь тим, які чують його... Усяка досада, гнів, лють, крик та хула мусять бути викорінені з-посеред вас разом з усією злобою» (пор. Еф. 4, 22-32). Іншими словами, особиста святість кожного, що має проявитися у вільному, свідомому і відповідальному виборі та в чесному і самовідданому служінні народних обранців – це шлях до справжньої переміни всього суспільства і запорука благословення для цілого народу.

Закликаємо всіх вірних до посиленої молитви за чесні вибори та за Божу мудрість для кожного, хто братиме в них участь. Нехай Господь просвітить наші уми й серця та допоможе здійснити правильний вибір, а відтак додасть нам сили до дальшої праці задля оновлення місцевих громад і всього українського суспільства. Нехай за всіх нас заступаються святі і праведні української землі, а наша Небесна Владичиця оберігає нас під своїм Покровом.

Благословення Господнє на вас!

Від імені Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архієпископства
† СВЯТОСЛАВ

Дано в Києві, при Патріаршому соборі Воскресіння Христового, у день Святого преподобного Євменія, єпископа Гортинського, чудотворця,
1 жовтня 2015 року Божого

Ченці-василіяни вітали ВИСОКОГО ГОСТЯ

Нещодавно до ченців згромадження Чину св. Василія Великого, що у Жовкві, завітав Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський. Високого гостя щирими привітаннями зустрічала вся монаша спільнота wraz з ігуменом о. Веніаміном Чернегою та запрошеними священиками. Тут, у монастирському храмі Пресвятого Серця Ісуса, Митрополит звершив Архирейську Божественну Літургію і виголосив пастирське слово про суть хреста у житті людини.

— Людина пересувається своїм життям у горизонтальному напрямі, живе та діє на землі; але її земне буття постійно пересікається з вертикальним напрямом: роздумами про Бога, Небесне Царство, про безсмертність, щастя, тобто з відношенням до вічності. Це становить хрест, пересікання двох ліній: дочасної та вертикальної, вічної. Вертикальна лінія веде до Бога, це — зв'язок

у другу неділю жовтня Високопреосвященний Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, відвідав парохіян с. Зимна Вода, щоби привітати

Владика Венедикт: «Бог вірить у нас!»

У другу неділю жовтня до яворівської парафії Покрови Пресвятої Богородиці завітав Преосвященний владика Венедикт, єпископ-помічник Львівської архієпархії. Та й була гарна нагода — цього дня готувався прийняти священство виходець із Малого Передмістя дякон Михайло Ганяк. Саме рукоположення відбулося під час Архирейської Божественної Літургії і нововисвячений ієрей Михайло вже до закінчення цієї Літургії стояв праворуч свого святителя.

Під час проповіді єпископ повчив присутніх про Божу прихильність до людини. Він, зокрема, сказав: «Бог знає кожну людину найкраще. І чому нам Бог прощає? Так прощає, бо любить! Але ще більше прощає — бо вірить у нас! Бог вірить, що ми можемо бути інші. Можливо, ми розчаруємося, опускаємо руки, але Бог не розчарується у нас».

По завершенні Божественної Літургії парафіяльна спільнота на чолі з парохом о. Володимиром

Цього року Львівська обласна клінічна психіатрична лікарня, що на вул. Кульпарківській, святкує 140 років від дня свого відкриття. Як належить, святкування свого ювілею працівники лікарні побажали розпочати із молитви.

З цієї нагоди та з нагоди Дня медичного працівника психіатричного здоров'я до працівників закладу завітав Преосвященний владика Венедикт, єпископ-помічник Львівської архієпархії. Високого гостя відкритими серця-

людини з Богом. Людині потрібно здобувати Господа, а не світ, бо світ не спасає, а Бог спас увесь люд цього світу, — повчив Митрополит.

По завершенні Божественної Літургії монаша спільнота висловила вдячність архирею, а відтак митрополит Ігор уділив усім присутнім архирейське благословення.

Митрополит Ігор завітав у с. Зимна Вода

парафіяльну спільноту із храмовим святом св. Івана Богослова, що його ім'я носить місцевий храм. Тут митрополит звершив Архирейську Божественну Літургію. По її закінченні владика освятив відреставрований хрест, біля якого освячують воду, а відтак звершив і Чин освячення води. Після освячення митрополит щедро окропив нею парафіян і прибулих молільників.

На завершення урочистості о. Степан Глушак, парох цієї парафії, подякував архирею за батьківську опіку і турботу.

Шидловським висловила слова вдячності владичі Венедикту, і на згадку про ці відвідини було зроблено спільну світліну. Також єпископ привітав новопоставленого о. Михайла та уділив усім архирейське благословення.

Дещо згодом владика Венедикт освятив камінь під спорудження пам'ятника воїнам-героям 24 ОМБР ім. Д.Галицького, які загинули у зоні проведення АТО.

Ювілей розпочали МОЛИТВОЮ

ми зустрічали працівники лікарні wraz із медичним капеланом о. Володимиром Ольшанецьким та запрошеними священиками.

Тут, у каплиці св. Йосифа, яка знаходиться у приміщенні лікарні, архирей відслужив молебень до Пресвятої Богородиці та звернувся з пастирським словом до присутніх працівників та керівників лікарні. Наприкінці своєї промови єпископ привітав працівників лікарні з ювілеєм та уділив своє архирейське благословення.

Завершився пастирський візит єпископа словами вдячності вірних, молитвою «Боже великий єдиний» та спільною світліною на згадку про ці відвідини.

У ЛЬВОВІ ПРЕДСТАВИЛИ КНИЖКУ БЛАЖЕННІШОГО ЛЮБОМИРА ПРО ЕКУМЕНІЧНІ МІРКУВАННЯ МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ

7 жовтня в актовій залі Львівського національного університету імені Івана Франка відбулася презентація книжки Блаженнішого Любомира, Архієпископа-емерита УГКЦ, яка присвячена екуменічним міркуванням Митрополита Андрея.

Матеріалом для книжки слугувала докторська дисертація Блаженнішого Любомира, яку він захистив у Римі 43 роки тому. За сприяння перекладачів Львівського національного університету робота була відтворена українською та опублікована від назвою «Андрей Шептицький — митрополит Галицький (1901 — 1944 рр.) — провісник екуменізму».

Після молитви «Отче наш» у виконанні народної капели бандуристок «Зоряниця» презентацію відкрив Володимир Мельник, ректор Львівського національного університету імені І. Франка. «Ми вичерпали усі свої ресурси. Єдиний невичерпний ресурс — духовний. Андрей Шептицький — це духовна криниця для українського народу», — промовив він.

Після цього сам Блаженніший Любомир розповів цікаву історію про те, як відбулася його перша та, на жаль, єдина зустріч із митрополитом Андреем.

Якось батько повів іще малого Любомира на виставу за участю гімнастів. Хлопцєві дуже сподобались цікаві та непрості трюки виконавців, тож він не зводив очей із сцени. Коли батько сказав йому, що позаду них стоїть авто, в якому перебуває сам Андрей Шептицький, він лише оглянувся назад та побачив старенького чоловіка і знову замилювався надзвичайним дійством на сцені.

Сьогодні Любомир Гузар згадує цю історію як щось дуже важливе, цінне, адже й сам Митрополит ніяк не міг здогадуватись, що той хлопчина, «обстрижений під нульку», буде колись про нього писати.

У книзі згадується про те, що митрополит Шептицький інтенсивно намагався скріпити екуменічний рух між конфесіями. Він «інколи відмовлявся від особистого заради православного», був ревним поборником миру між усіма конфесіями, а особливо між православною та греко-католицькою вірою.

Департамент інформації УГКЦ

КУРСАНТИ-УЧАСНИКИ АТО ЗДІЙСНИЛИ ПАЛОМНИЦТВО ДО ГОШЕВА

У перших днях жовтня курсанти-першокурсники Національної академії сухопутних військ ім. Петра Сагайдачного здійснили паломництво до ікони Гошівської Матері Божої. Участь у цій духовній мандрівці взяли 40 курсантів, які ще до вступу в академію захищали наш мир в зоні АТО, а також військові капелани о. Степан Сус та бр. Юрій Балух. Відбулось це паломництво з ініціативи Центру військового капеланства Львівської архієпархії УГКЦ.

Першою зупинкою духовної мандрівки був катедральний храм Успення Пресвятої Богородиці у Стрию. Тут паломників зустрів владика Богдан, єпископ-помічник Стрийської єпархії УГКЦ. Ієрарх розповів про храм та чудотворну ікону Ліської Богородиці, а відтак поблагословив прочан та подарував їм іконки Богородиці.

У Гошеві курсанти разом з капеланами спершу завітали до монастиря Чину св. Василія Великого на Ясній Горі, який має більш ніж 500-річну історію. Усі паломники мали добру нагоду під час екскурсії дізнатись чимало цікавого про сам монастир, а потім і помолитись перед чудотворною іконою.

Далі ж на курсантів чекала духовна віднова у монастирі Згромадження сестер Пресвятої Родина. Сестри цієї обителі вже не вперше радо відкривають двері свого реколекційного дому для військових паломників.

На завершення учасники прощі побували і в Закарпатті, де відвідали замок Паланок в Мукачеві та Косино з його термальними водами.

«Священним обов'язком Церкви є захистити і зберегти сім'ю»

Виступ Блаженнішого Святослава на Синоді Єпископів у Ватикані

«Сучасна сім'я в Україні позначена труднощами посткомуністичного суспільства, яке переживає швидку суспільно-культурну емансипацію», – про це розповів Блаженніший Святослав Шевчук, Глава УГКЦ, доповідаючи вранці 6 жовтня 2015 р. під час третього загального засідання Синоду Єпископів. Його доповідь стосувалася 9, 10, 11 та 53 пунктів Робочого документа.

«Наша Українська Греко-Католицька Церква готується до спогадування наступного року 70-ї річниці своєї насильницької ліквідації Сталіним у Радянському Союзі та примусового приєднання до Російської Православної Церкви, – розповів Блаженніший Святослав. – Відтоді розпочалася хресна дорога єпископів, священників, монахів та монахинь і насамперед численних християнських родин, які були вирвані зі своєї землі та переселені в простори сибірські пустелі».

За словами Глави УГКЦ, у цей період переслідування Церкви «саме впокорені та переслідувані родини стали вогнищами, в яких збереглася віра в Бога, де нові покоління отримали дар віри, стаючи справжніми домашніми Церквами». «У їхніх домах, – пригадав Блаженніший Святослав, – підпільні священники могли знайти сховок та місце для Господнього вівтаря, де серед нічної тиші звершували Пресвяту Євхаристію та уділяли інші Святі Таїнства».

Як сказав Предстоятель УГКЦ, після розпаду Радянського Союзу з'явилися нові виклики у вигляді масової міграції. «Віруючі родини, особливо віруючі мами, – підкреслив він, – знову вкоренили нашу Церкву в країнах нашої нової присутності, особливо в Західній Європі. Часто ці українські мами та бабусі повернули християнські та загальнолюдські цінності в численні італійські, іспанські, португальські та інші родини. Численні похилі віком люди в цих країнах відійшли до вічності, примирившись з Богом та отримавши маслосвяття саме завдяки українській доглядальниці».

Зазначивши, за протягом ХХ сторіччя за мігрантами до країн Америки, Австралії, Європи і навіть Далекого Сходу слідували священники, доповідач ствердив, що саме «віруюча українська родина», перенісши свою Церкву до кожного куточка світу, «виконувала і далі здійснює місію, залишаючись вірною її моральному та аскетично-духовному вченню».

«І навіть в теперішньому періоді війни в Україні перед обличчям ще одного виклику, спричиненого дійсно важкою економічною кризою, християнська сім'я виявилася гостинною до переселенців та джерелом небаченої раніше сили солідарності», – зауважив Блаженніший Святослав, вказавши на те, що, згідно з оцінками ООН, в Україні нараховується приблизно півтора мільйона переселенців, більшість з яких отримали допомогу саме від «українських сімей як фундаментальної клітини суспільства».

У світлі цього Глава УГКЦ сказав: «Сьогодні я повинен ствердити: в минулому родина захистила і зберегла Церкву. Сьогодні священним обов'язком Церкви є захистити і зберегти сім'ю, – сім'ю, як вірний, нерозривний та плідний союз між чоловіком та жінкою».

«Мої вірні, – додав Блаженніший Святослав, – попросили мене звернутися до Отців Синоду та пригадати, що ми, єпископи, не є господарями об'явленої істини про сім'ю, але її слугами. Наші люди очікують сьогодні від нас підтвердження та наголошення вчення Церкви про сім'ю, уточнене та викладене блаженним Папою Павлом VI та святим Папою Іваном Павлом II. Святі і побожні родини, утверджені у вірі, самі знаходять найкреативніші способи, щоб дати відповідь на виклики сучасного суспільства та навчати нас, як виявити милосердя до тих, які зазнають труднощів. Ми не можемо розв'язати всіх проблем, якими світ випробує сім'ю, але можемо звіщати істину Євангелія про родину та допомогти наступним поколінням ступити з Божою допомогою на цей шлях до святості», – підсумував Глава УГКЦ.

uk.radiovaticana.va

Висока нагорода для священника-капелана

Поспіла приємна новина – військово-медичного капелана о. Віталія Воєцу, священника з Київської архієпархії, нагороджено відзнакою-медаллю «За служіння Богу і Україні». Як розповідає заступник керівника Департаменту Патріаршої курії УГКЦ о. Любомир Яворський, це нагорода громадської організації, яка вирішила оцінити роль капеланів в умовах війни.

«Вважаємо, що о. Віталій достойний цієї нагороди, адже він ефективно налагодив співпрацю в Головному військово-медичному госпіталі Збройних Сил України та Центральному клінічному госпіталі державної прикордонної служби України, що Києві. Він згуртував для цього служіння священників, монахинь, семінаристів та волонтерів, які також ревно працюють з військовослужбовцями», – розповів у коментарі о. Любомир.

Для о. Віталія ця нагорода була цілковитою несподіванкою. Отримуючи нагороду з рук Преосвященного Йосифа (Міляна), священник признався:

У Северинівці, що неподалік Києва, віряни УГКЦ вперше святкували храмовий празник при парафії святих мучениць Віри, Надії, Любові та їх матері Софії. Цією парафією опікується о. Тарас Сиділо – священник, який ревно працює для добра вірних. Саме з його старань новозбудований храм постав за 10 місяців.

На святкування до парафії завітали семінаристи Київської Трьохсвятительської духовної семінарії на чолі з її ректором Петром Жуком. Саме вони «задавали

Новий храм постане і в Золотоноші

Уже довший час громада УГКЦ м. Золотоноша з різних причин не могла отримати постійного та гідного місця для зведення свого храму. І аж нещодавно за сприяння органів місцевої влади парафії вдалося отримати земельну ділянку, яка розташована близько центру міста, що уможливить багатьом вірним УГКЦ частіше приходити до храму та вимолювати в Бога потрібних ласк для себе та для всієї України. Перебуваючи з душпастирським візитом на Черкащині, владика Йосиф (Мілян) прибув до вірних Золотоноші, щоб освятити місце для майбутнього храму.

Освятивши місце, хрест та наріжний камінь, архієрей звернувся до мешканців Золотоноші, які прибули взяти участь в дійстві та послухати Слова Божого з його уст. У своєму слові владика звернувся до присутніх: «Ми освятити хрест на знак того, що наша боротьба за храм має увінчатися успіхом. Надважливо побудувати храм Божий у людській душі, храм з цеглин людських душ. Це дуже важко. Бо на храм кам'яний можуть бути

Рух «Віра і світло» вже не перший рік діє в Україні і вже має свої традиції. Однією з них є проща до основних святинь нашої Церкви в Україні. Нещодавно таку прощу приймав Самбір. Сюди, до прокатодрі Самбірсько-Дрогобицької єпархії, спрямовували свої стежки учасники «Віри і світла». Розпочалася проща Божественною Літургією, яку в прокатодральному соборі Покрову Пресвятої Богородиці м. Самбора очолив владика Григо-

«Постійно молимося за всіх Героїв України, які після знайомства з нашими капеланами назавжди оселяються в наших серцях. Радіємо успіхам військовослужбовців у подоланні духовних і тілесних недуг, та просимо Божого благословення для них, їхніх родин і побратимів, які невтомно несуть своє служіння в лавах Збройних Сил України».

В Северинівці, що на Кіївщині, вперше святкували храмовий празник

тон» під час богослужіння. Власне святкування розпочалося у суботу Великою Вечірнею, під час якої парафіяни молились при свічках у новозбудованій церкві. «Вірні мали змогу відчути те, як колись молилися ранні християни: людей було небагато, в храмі панувала напівтемрява (тільки свічки й лампадки), лунав гарний спів, – все сприяло справжньому з'єднанню з Богом», – розповів бр. Роман Гридковець, семінарист VI курсу КТДС.

У неділю парафіяни стали свідками важливої події – троє найменших парафіян вперше приступили до св. Сповіді, а під час Божественної Літургії урочисто прийняли Святе Причастя. А це свідчить про те, що парафія має перспективу. Адже діти – її майбутнє.

спонсори, і він постане скоро. Але побудувати Церкву як громаду людей, які об'єднуються вірою в єдиного Бога, набагато складніше».

Завершуючи, владика побажав усім будови Церкви Христової у храмі власної душі. Єпископ також побажав усім Божого благословення та сили в будівництві нової церкви. А священник місцевої парафії о. Юрій Голоднюк подякував владіці за відвідини, за пастирське слово та за освячення цього місця.

Прес-служба Київської архієпархії

У Самборі відбулася Всеукраїнська проща спільнот «Віра і Світло»

рій, єпископ-помічник Самбірсько-Дрогобицької єпархії, у співслужінні з о. Олегом Жаровським, головним капеланом «Віри і Світла» в Україні, та іншими священниками-капеланами. Звертаючись до вірних зі словом, владика Григорій наголосив, що тема цього річного паломництва – «Він є наш мир» – вказує нам, у кого шукати миру. Христос є подателем миру, якого так потребує кожна людина.

Після завершення Літургії на подвір'ї собору відбулося представлення всіх спільнот і концертна програма. Відтак паломники разом з владикою і священниками процесійно вирушили до храму Різдва Пресвятої Богородиці, де помолилися подячний молебень перед Самбірською чудотворною іконою Богородиці.

Відбулась XX Міжнародна проща Вервиці

У першу неділю жовтня в с. Погоня Тисменицького району відбулась XX Міжнародна проща Вервиці. Цьогоріч увага і молитви тисячі прочан були звернені до небес за мир та єдність Церкви.

Прочани почали з'їжджатися до Цариці Покуття – Богородиці, що прославилася в чудотворній іконі в с. Погоня ще напередодні. Чимало було тих, котрі йшли пішки. Після реєстрації розпочалась спільна співана Вервиця. Відтак відбулась молодіжна програма і нічні чування, центром яких стала спільна молитва Хресної Дороги за мир в Україні, яку проводив о. Корнелій Яремак, василіянин. Також для учасників прощі проводились інші молитовні заходи, зокрема, співана вервиця, молодіжна програма, складання дарів для Цариці Покуття.

Напередодні свята Різдва Пресвятої Богородиці Архієпископ і Митрополит Тернопільсько-Зборівський Василій (Семенюк) освятив однойменну церкву, яка покликана стати духовною святинею для жителів мікрорайону м. Тернополя. У святій Літургії взяло участь близько 20 священників та декілька тисяч вірних.

Перед святинею, у барвистих вишиванках, діти хлібом-сіллям вітали архиєрея, який у притаманній йому манері щиро дякував, благословив та спілкувався з найменшими парафіянами і всіма присутніми. Відтак відбувся чин освячення церкви та Архієрейська Божественна Літургія, в якій владичи

В Одесі зустрічалися молоді християни

Наприкінці вересня в Одесі проходив II З'їзд молоді Одеського екзархату. Цьогорічне зібрання католицької молоді було присвячене Світовому дню молоді в Кракові «Молодь-2016». Вже стало доброю традицією проводити такі зустрічі, де б молоді люди мали змогу спільно помолитися, пізнати глибше Христа і також весело відпочити.

Розпочався з'їзд молоді екзархату Архієрейською Божественною Літургією, яку очолив владика Михаїл (Бубній), екзарх Одеський, у співслужінні з духовенством. «Коли Бог на першому місці – все інше стає на своє місце!» – з такими словами єпископ звернувся до молоді.

У заході взяли активну участь понад 80 учасників, які прибули з різних куточків південної України. Організатори з'їзду намагалися показати молодим людям, яке важливе місце вони займають у житті своєї парафії. Велика увага під час тренінгів при-

Проща освітян зібрала близько 3000 паломників

У Марійському духовному центрі, що у Зарваниці, відбулася Всеукраїнська проща освітян. Її організатором виступила Комісія УГКЦ у справах освіти та виховання. Освітяни, які прибули із Київської, Львівської, Івано-Франківської та Тернопільської архієпархій взяли участь в Архієрейській Божественній Літургії, яку очолив владика Василь (Семенюк), Архієпископ і Митрополит Тернопільський.

У прощі взяло участь близько 3000 осіб. Під час проповіді владика звернувся з пастирським словом до педагогів, працівників сфери освіти та подякував їм за активну діяльність у впровадженні християнських цінностей в освітню систему. Після богослужіння відбулося освячення води у джерелі, а потім учасники прощі на чолі з архиєреєм помолитись панахиду за українських героїв, що віддали своє життя

у боротьбі за свободу та кращу долю України, у новозбудованій каплиці-меморіалі на честь загиблих героїв Небесної Сотні та воїнів АТО.

Програму прощі продовжила спільна прес-конференція за участю духовенства та представників освітньої галузі. Завершилося паломництво молитвою перед чудотворною іконою Богоматері у Зарваницькому парафіальному храмі.

змогли приступити до Святих Тайн Покаяння та Євхаристії.

На завершення Богослуження митрополит Володимир вручив о. Никодиму декрет, згідно з яким відтепер в Івано-Франківській архієпархії проща Вервиці відбуватиметься щорічно.

Прес-служба Івано-Франківської архієпархії

У Тернополі освятили новий храм

співслужили священники тернопільських парафій. «Цей храм особливий, – зазначив архиєрей у зверненні до вірних, – бо збудований на взір церкви святої Софії, Божої Премудрості – того храму, який освятив наш земляк Йосиф Сліпий». Владика висловив радість, що вдалося тут, на рідній землі Патріарха, відновити його проект. Відтак дав роз'ясненні вірним євангельської притчі про таланти: «Бог нам дав дари, щоб ми цими дарами ділилися з ближніми, використовували їх для творення добра».

На завершення урочистого Богослужіння владика Василій нагородив подячними грамотами за сприяння міського голову Тернополя Сергія Надала, отця Петра Порохонька, отця Івана Січкарика та інших меценатів.

На завершення урочин відбулася благальна молитва за мир в Україні та чин освячення води.

Настоятелем церкви став відомий у Тернополі священник Йосафат Савран.

о. Олег ХАРИШИН,
прес-служба архієпархії

ділялася роботі в командах, довірі одне до одного, спілкуванні між собою та спільному вирішенню поставлених завдань. Для особливого заохочення до участі у світових днях молоді кожному учаснику з'їзду було презентовано футболки з логотипом «Я їду на СДМ».

Завершився II з'їзд молоді концертною програмою за участю семінаристів Львівської духовної семінарії. Від молоді Одеського екзархату особлива подяка ректору Львівської духовної семінарії о. Ігорю Бойку за участь студентського музичного гурту в проведенні цього з'їзду молоді.

Прес-служба Одеського екзархату

НА АМЕРИКАНСЬКОМУ КОНТИНЕНТІ ВІДБУВСЯ ЩОРІЧНИЙ «УКРАЇНСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ»

Нещодавно українська греко-католицька парохія Святої Анни міста Остінтаун (штат Огайо, США) провела щорічний «Український фестиваль». Святковий захід розпочався о з молитви, яку провів о. Любомир Жибак, адміністратор церкви св. Анни (а також церкви Пресвятої Трійці в м. Янг'стаун).

На додаток до смачних українських страв гості фестивалю змогли насолодитися українськими та слов'янськими піснями і музикою у виконанні «Оркестру Джека Васко», «Оркестру Зепс» та гурту «Весело-сердечних тамбуринів», як також традиційними українськими танцями у виконанні місцевих молодих танцюристів з Янг'стауна та околиць. Під час фестивалю також провели аукціон подарункових кошків і виграшну лотерею.

Отець Любомир розповідає: «Екуменізм більше не є якоюсь далекою невідомою дійсністю, але конкретним вираженням бажання людського серця до діалогу з іншою людиною. І саме це є одним із способів, як парохія може стати місцем зустрічі людини з живим Христом».

Організатори сподіваються, що наступний «Український фестиваль» парафії Святої Анни в Остінтауні відбудеться через рік.

НА ВІННИЧЧИНІ ПАМ'ЯТАЮТЬ РЕДЕМПТОРИСТА О. РОМАНА БАХТАЛОВСЬКОГО

У м. Хмільник, що на Вінниччині, відбувся молитовний захід за прославу Слуги Божого о. Романа Бахталовського, ЧНІ, щодо якого триває процес беатифікації. Моління провели з нагоди 30-ї річниці з дня смерті о. Романа, який останні роки свого життя проживав у Хмільнику. Організаторами цієї зустрічі були сестри згромадження Непорочної Діви Марії Фатімської, засновником якого був о. Роман.

Як повідомляє о. Олександр Плешанов, адміністратор парафії УГКЦ у Хмільнику, молитовний захід розпочали Божественною Літургією, після якої сестри представили у власному виконанні твори та пісні, автором яких був їх засновник.

Децю згодом за прославу о. Романа помолитися молебень на могилі Слуги Божого. Після цього присутні були запрошені на трапезу до будинку, де проживав священник. У заходах взяли участь священники, парафіяни УГКЦ у Хмільнику, а також гості з Вінниці, Тернополя та Львова.

Нагадаємо, що беатифікаційний процес Слуги Божого о. Романа Бахталовського розпочато 22 листопада 2006 року.

Прес-служба Київської архієпархії

В ПИРОГОВО НА КИЇВЩИНІ ОСВЯТИЛИ ХРЕСНЕ ЗНАМЕННЯ

У переддень свята Воздвиження Чесного і Животворящего Хреста Господнього в Пирогово, що на Київщині, біля старовинного дерев'яного храму Покрова Пресвятої Богородиці, який знаходиться на території Національного музею народної архітектури і побуту України, освятили хрест, висота якого сягає п'яти метрів. Цікавим є те, що цей дубовий хрест на честь Героїв «Небесної сотні» і загиблих Героїв на Сході України, які віддали своє життя за волю і незалежність нашої Батьківщини, встановили вихідці з Закарпаття.

Молитовний захід очолив митрофорний протоієрей Богдан Чурило. Звертаючись до присутніх, священник наголосив на глибині сенсу Хресного Знамення: «Хрест для нас є спасінням, тому і носимо цей знак на наших грудях, тому і височіють хрести по всій Україні, тому і тут сьогодні ми освятили це знамення на знак нашої віри і перемоги над злом». Відтак до небес вознеслась ще одна молитва – вірні помолитись панахиду за упокій душ усопших Героїв України.

На завершення події у фундаменті заклали капсулу на пам'ять для нащадків.

Прес-служба Київської архієпархії

Мандруючи Інтернетом

БЛИЗЬКО 700 ТИС. ХРИСТИЯН ПОКИНУЛИ СІРІЮ З ПОЧАТКУ ВІЙНИ

Майже половина християнського населення Сирії покинула країну після початку військових дій. Близько 700 тис. християн змушені були втікати з цієї країни, заявив представник міжнародної благодійної організації «Допомога Церкві в біді» Джон Ньютон, слова якого наводить сайт «Christian Post». «До початку війни там проживало 1,75 мільйона християн. Це означає, що близько 40% сирійських християн виїхало», – заявив він.

Так, зокрема, у християнському селі Маалюля з трьох тисяч жителів залишилося всього декілька сотень. У цьому населеному пункті знаходяться найдавніші християнські храми, а його мешканці розмовляють практично «мертвою» арамейською мовою, якою говорив Ісус Христос. У 2013 році бойовики захопили черниць з місцевого монастиря, яких пізніше відпустили.

120 тисяч християн, за словами Дж.Ньютона, залишили свої будинки в Іраку. Багато з них також виїхало з країни.

НА ОСТРОВАХ НЕГРОС ЗАРІЗАНО КАТОЛИЦЬКОГО СВЯЩЕНИКА

29 вересня на островах Негрос (центральна частина Філіппін) був зарізаний 44-річний католицький священник Антоніо Магалсо. Факт вбивства підтвердив декан коледжу Святої Катерини і священник єпархії Думагете о. Натаніель Б. Гомес.

«Ми приголошені холоднокрівності злочинця, який вчинив це необґрунтоване вбивство. Отець Магалсо присвятив себе пастирському служінню, народ його любив. Поліція розслідує мету злочину; ймовірно, вбивство скоєно на ґрунті релігійної ненависті», – розповів о. Гомес.

Отець Магалсо, будучи главою єпархіяльної комісії біблійного апостолу, прагнув до евангелізації. Він саме вирушав на месу, коли по дорозі на нього напали й зарізали. Його тіло доставили в лікарню вже мертвим. За свідченнями очевидців, вбивця був спійманий поліцією. Після допиту з'ясувалося, що у вбивці були психічні розлади.

Як повідомляє аґентство «Fides», єпископ єпархії Думагете Джуліто Кортес оголосив у всіх парафіях «святий час відспівування отця Магалсо і молитов за його вбивць». Владика особисто прибув до парафії Святого Хреста втішити і підбадьорити паству отця Магалсо, закликавши вірних залишатися «мужніми і молитися, продовжуючи жити в покаянні і милосерді».

ЄРУСАЛИМ: АРХЕОЛОГИ ЗНАЙШЛИ ПОДІУМ ЧАСІВ ДРУГОГО ХРАМУ

Археологи управління старожитностей, які проводять розкопки біля стін «міста Давида» в Єрусалимі, виявили кам'яний подіум у формі піраміди, призначення якого невідоме. Зведений за часів Другого Храму, цей подіум височів над широкою вулицею, що вела від Силоамської купелі до Храму, прокладеної над древнім водоводом в 30-ті роки I століття нашої ери. Дотепер подібних споруд не знаходили ні в Єрусалимі, ні в інших частинах Ізраїлю, – повідомляє Християнський портал KIPYOC.

Верхня частина подіуму була розкопана британськими археологами ще на початку XX століття і помилково сприйнята ними за сходи біля входу до Храму. За припущенням сучасних археологів, споруда могла служити подіумом для оповісників. В єврейських джерелах того часу є відомості про «громадські камені». Тоді, зокрема, існували місця, куди приносили втрачені і знайдені речі, а також подіуми для продажу рабів.

В ПАРИЗЬКІЙ ЄПАРХІЇ ПРИЗНАЧЕНО СУДОВОГО ВІКАРІЯ

Декретом Преосвященного Бориса (Гудзяка), правлячого архиєрея Паризької єпархії Святого Володимира УГКЦ для Франції, Бельгії, Нідерландів, Люксембургу та Швейцарії, іменовано єпархіяльного судового вікарія. Від 1 жовтня 2015 року і на наступні три роки ним стає о. Іван Дуфанець, доктор канонічного права, настоятель греко-католицької парафії у Страсбурзі.

Церковне канонічне право зазначає, що головним обов'язком судового вікарія є допомагати правлячому єпископу у звершенні судової влади. Враз із протосинкелом, синкелами, економом та канцлером судовий вікарій творить Єпархіяльну курію.

ugcc.fr

Папа носить хрест священника, страченого в Іраку

Віднедавна Папа Франциск має при собі хрест священника, який загинув в Іраку. Під час зустрічі з молодими богосвяченими особами Святіший Отець розповів, що цього хрестика йому передав у Римі паломник, який прибув з Іраку.

Коли священника мордували за те, що він не погодився зректися Ісуса Христа, цей мученик тримав у руках хрест, сказав Папа, і додав, що ще ніколи раніше не було так багато християнських мучеників, як у наші часи.

Свідком передавання Папі хрестика був кардинал Крістоф Шьонборн. У проповіді під час урочисто святкованого у Відні

свята Імені Марії австрійський ієрарх розповів, що наприкінці серпня на площі св. Петра він був на зустрічі Папи Франциска з представниками різних країн світу. І певної миті один із політиків вручив Папі невеликого хреста, який, за його словами, раніше належав священникові, убитому джихадистами. Франциск зі сльозами на очах поцілував хрест і хотів його повернути, однак почув у відповідь: «Тепер це твій хрест, Святіший Отче, і він має оберігати тебе».

За матеріалами: deon.pl

Археологи віднайшли найстаріше поховання єпископа в північній Європі

Під час розкопок у церкві св. Албана в данському місті Оденсе знайдено кам'яну гробницю XI століття. Дослідження було розпочато у зв'язку з проектом залізниці, яка проляже поблизу монастиря. Це місце знамените тим, що в 1086 році там, прямо біля церковного вівтаря, повстанці вбили короля Данії Кнуда IV, який пізніше був канонізований. Археологу сподівалися знайти нові артефакти тієї епохи, але виявлення гробниці стало для них несподіванкою.

Після розриття саркофага там був знайдений скелет, наполовину засипаний землею, яка потра-

пила всередину крізь отвір у кришці. Він належить чоловікові близько 30 років, високого зросту (187 сантиметрів). У гробниці також знаходився мініатюрний набір для здійснення причастя: блюдо для гостії (так звана «патена») і чаша для вина. Його присутність вказує, що похований був священником, а поховання на почесному місці навпроти вівтаря дозволяє припустити високий статус покійного. Найбільш вірогідний кандидат, на думку дослідників, є Ейлберт – єпископ Оденсе, який займав цю катедру з 1048 по 1072. Якщо це припущення підтвердиться, то знайдена гробниця стане найстарішим відомим похованням єпископа в північній Європі.

Останки і предмети передані для вивчення в університет Південної Данії, – повідомляє Християнський портал KIPYOC. На цей момент рентгенологічне дослідження вже дозволило прочитати на патені фразу: «Десниця Господня творить силу. Амінь». Це – цитата з книги Псалмів (117,16).

Є шанс, що підтвердити приналежність останків єпископу Ейлберту допоможе аналіз змісту стабільних ізотопів в кістках. Ейлберт не був уродженцем Данії – він походить з німецького Бремена, що, можливо, відбулося в пропорціях ізотопів азоту, стронцію, кисню і вуглецю в його останках.

В Ізраїлі знову відкрилися християнські школи

Відділ християнських шкіл на Святій Землі і Міністерство освіти Ізраїлю знайшли вихід із кризи, що тривала кілька місяців. Після тритижневого страйку 47 християнських шкіл Ізраїлю 28 вересня знову відкрили свої двері для 33 тисяч учнів. Таким чином, і у них розпочався новий навчальний рік. Про це повідомили офіційні джерела з Єрусалимського Патріархату.

«Ми раді, – заявив монс. Маркуццо, Патріарший вікарій Єрусалиму, – що сьогодні християнські школи відкрилися й офіційно оголосили про початок навчального року». Протест батьків та учнів проти дискримінації християнських шкіл був почутий і, за словами монс. Маркуццо, «згода стала можливою завдяки єдності, співпраці і солідарності на всіх рівнях. Сім'ї, мери міст, профспілки, араби і євреї, християни і мусульмани прагнули до однієї мети», і саме це доставляє найбільшу радість, підтверджуючи, що християни служать мостом для суспільства, джерелом єдності і близькості.

Нагадаємо, що протест учнів і викладачів християнських шкіл був викликаний значним

скороченням державних дотацій з боку уряду Держави Ізраїль. Невдовзі Міністерство освіти Ізраїлю представило конкретні пропозиції Відділу християнських шкіл, які були прийняті. Угода передбачає первісну дотацію в 50.000.000 шекелів, тобто 11.350.000 євро, а потім буде створено спеціальний комітет для обговорення досі невирішених проблем.

Про це повідомляє Християнський портал KIPYOC з посиланням на Радіо Ватикан.

Осквернили поховання «апостола Каліфорнії», тільки що канонізованого Папою Франциском

Каліфорнійської місіонерської церкви, де похований Хуніперо Серра, тільки що канонізований Папою Франциском під час візиту в США. Зловмисники звалили на землю статую святого і перекинули надгробні камені на церковному кладовищі, – повідомляє Християнський портал KIPYOC.

Народжений на Мальйорці

Хуніперо Серра вступив до Францисканського ордену в 1730 році. Будучи професором теології, він покинув комфортне життя і привітався до місії в Новому Світі. Його місія була успішною: уздовж західного узбережжя Каліфорнії – між Сан-Дієго і Сан-Франциско – були навернені й охрищені понад 90 тис. індіанців.

У ніч на 26 вересня невідомі вандалі перебралися через стіну

Німеччина: мусульмани Близького Сходу приймають хрищення

За словами лютеранського пастора Готфріда Мартенса в Берліні, прибувши до Німеччини, мусульмани тисячами почали прийняти хрищення. Пастор запевняє, що понад 600 мусульман були охрищені лише в його лютеранській церкві Святої Трійці. Ще 50 мусульман, за його словами, готуються прийняти хрищення в листопаді цього року.

У Ганновері протестантська парохія повідомила про 2000 випадків хрищення, яке прийняли колишні мусульмани в період з 2008 року. Пастори кажуть, що кількість прохань про охрищення зростає з кожним днем, прямо пропорційно зростанню кількості біженців у Ганновері.

Деякі спостерігачі висловлюють сумнів, чи справді колишні мусульмани свідомо прагнуть стати християнами, а чи просто приймають хрищення у сподіванні на набуття більш сприятливого соціального статусу, а також заради того, щоб полегшити отримання німецького громадянства. Тим часом, з юридичної

точки зору, релігійна приналежність ніяк не впливає на рішення, що приймаються в Німеччині щодо мігрантів, так що не виключено, що прагнення біженців з Близького Сходу стати християнами справді мотивовано релігійними міркуваннями або ж прагненням краще інтегруватися в німецьке суспільство.

У Вифлеємі ісламісти підпалили маронітський монастир святого Шарбеля

Кілька тижнів тому був підпалений маронітський монастир св. Шарбеля у Вифлеємі. «Це був саме підпал, а не пожежа, викликана проблемами з електрикою. Це – акт релігійного вандалізму радикальних мусульман», – заявив Сабхі Махул, глава Маронітського патріархату в Єрусалимі. Внаслідок пожежі ніхто не постраждав, оскільки будівля монастиря зараз перебуває на ремонті, проте збиток, спричинений громаді, очевидний.

Монастир святого Шарбеля розташовується в Ваді Маалі, переважно мусульманському районі Вифлеєму. Місцева християнська громада побоюється повторних актів насильства.

– Палії проникли в кімнату, в якій було багато речей і меблів, – розповів Сабхі Махул. – Вогонь швидко поширився по всій будівлі. За словами поліції, ісламістські екстремісти зараз дуже активні в регіоні; винні вже відомі і незабаром будуть спіймані. Напад має явно мотиви релігійної нетерпимості, – повідомляє Християнський портал КІРІОС.

– Минулого місяця Палестинська автономія пожертувала 100.000 доларів на ремонт монастиря, – повідомив також Махул. – Це був жест подяки Патріарху і демонстрація підтримки монастиря. Незважаючи на те, що християни стурбовані, ми не можемо нікуди піти, адже це – наша земля, ми належимо їй. Звичайно, як і в випадку з церквою Множення хлібів у Табхі на березі Галилейського моря, Палестинська автономія повинна притягнути винних до відповідальності. Будь-яка форма екстремізму з боку чи то юдеїв, чи то мусульман повинна бути припинена.

Скільки у світі католиків?

Меса Папи Франциска в Гавані, що збрала кілька сотень тисяч вірних, знову змусила заговорити про те, що майбутнє Католицької Церкви знаходиться в Новому Світі. Польське видання «Newsweek» наводить цікаві дані, опубліковані «Pew Research Centre».

Протягом минулого століття кількість католиків збільшилася більш ніж утричі. У 1910 році Католицька Церква налічувала близько 291 мільйона віруючих. Через століття католиків уже нараховується близько 1,1 мільярда. Однак варто врахувати значний приріст населення планети в цілому. Втім, у відсотковому відношенні ситуація залишається

стабільною. На початку ХХ століття католики становили 17% населення Землі і 48% від числа всіх християн; нині співвідношення подібне:

Найбільше католиків проживає в Бразилії (126 млн.), Мексиці (96 млн.) і на Філіппінах (75 млн.). У Європі перше місце 16% і 50% відповідно.

Змінилося, проте, розміщення. Сто років тому Європа була домівкою для двох третин католиків. Сьогодні ж основним місцем зосередження католиків є Латинська Америка та Кариби: тут проживає 39% людей, які сповідують вірність Римському престолу. На Європу припадає лише 24% католиків. Не заперечуючи лаїцизації

Старого континенту, значну роль зіграла демографія. Наприклад, на Карибах на початку минулого століття жило лише 4% від світового населення, нині – вже 9%.

займає Італія (49 млн.), за нею йдуть Франція (майже 39 млн.) і Польща (трохи більше 35 млн.).

Співробітниця мерії засуджена за відмову реєструвати одностатевий шлюб

Суд Марселя розглянув справу співробітниці місцевої мерії Сабріан Ут, яка відмовилася реєструвати шлюб двох жінок, і

засудив її до п'яти місяців в'язниці умовно.

«Сабріан Ут мотивувала свою відмову зареєструвати шлюб релігійними міркуваннями. Сторона звинувачення наполягала на трьох місцях ув'язнення, та в підсумку жінка була засуджена до п'яти місяців умовно», – повідомляє ТАСС. Суддя виніс вердикт, що державний чиновник не може відмовити у реєстрації одностатевого шлюбу з яких би то не було міркувань, не передбачених конституцією.

Це – перший випадок судового розгляду у Франції за відмову представників мерії реєструвати одностатевий шлюб.

Одностатеві шлюби були легалізовані у Франції в 2013 році. За цей період в країні зареєстровано 17.500 таких шлюбів.

На початку вересня широкий резонанс отримала історія Кім Девіс – американської чиновниці, яка також відмовилася реєструвати одностатевий шлюб. За це вона була арештована, але через шість днів випущена на свободу.

Мандруючи Інтернетом

КОЖНІ 5 ХВИЛИН У СВІТІ ЗА ВІРУ ГИНЕ ХРИСТІЯНИН

Вперше цю страшну цифру оприлюднив співробітник ОБСЄ, соціолог Массімо Інтровіньє ще в червні 2011 року. Він підрахував, що щороку в різних частинах світу вбивають не менше 105 тисяч християн тільки за те, що вони сповідують Христа. Ця цифра за останній рік різко зросла внаслідок масового розправ над християнами, зокрема, в тих районах Близького Сходу, де лютують бойовики т.зв. «Ісламської держави».

«Якщо світ не прислухається до цих кричущих цифр, якщо ці розправи не будуть зупинені, якщо ми не визнаємо, що переслідування християн – це страшна світова трагедія, викликана розгулом насильства і релігійною дискримінацією, то діалог різних релігій зведеться лише до сонних пусто-порожніх конференцій, що не дає конкретного результату», – заявив Інтровіньє на Конференції з християнсько-юдейсько-мусульманського діалогу.

Аналогічні цифри недавно були підтвержені благодійною організацією «Caritas Italiana», яка підтримує християн по всьому світі. Не менш 100.000 християн по всьому світі, – а найбільше на Близькому Сході і в Африці, – піддаються гонінням за віру разом з деякими іншими релігійними меншинами. Крім того, 50-70 тисяч християн утримуються в концтаборах в Північній Кореї, – відзначає організація в своєму звіті.

Напередодні Міжнародного дня молитви, який припадає на 8 листопада, багато груп із боротьби з релігійними переслідуваннями підтримали заклики Міжнародної організації за свободу християн («Christian Freedom International» – CFI) до всіх Церков світу про об'єднання в цей день своїх молитов за переслідуваних християн, – повідомляє Християнський портал КІРІОС. «Моліться за них, – каже президент CFI Джім Якобсон. – Вони – ваша всесвітня християнська рідня. Моліться за їхнє життя і здоров'я, щоб вони мужньо несли слово Боже навіть під страхом переслідувань. Моліться, щоб їх гонителі самі прийшли до Христа, бачачи їхню непохитну стійкість у вірі».

ПАЛЬМІРА: БОЙОВИКИ ІГІЛ ЗАМІНУВАЛИ РИМСЬКИЙ АМФІТЕАТР

Бойовики «Ісламської держави» (ІГІЛ) замінували римський амфітеатр у стародавньому місті Пальміра в сирійській провінції Хомс. Про це повідомив заступник міністра культури Арабської Республіки Алі аль-Кай'їм. «Це правда. Про це нам повідомили декілька жителів Пальміри. Бойовики ІГІЛ замінували амфітеатр. Вони знають, що ми не можемо завдати ударів по історичних пам'ятках. Вони можуть продовжити мінувати пам'ятники, які ще залишилися, у випадку, якщо відчують загрозу або почнеться наступ. Їхні дії нелюдські», – заявив він.

До слова, 5 жовтня терористи ІГІЛ підірвали Триумфальну арку в Пальмірі. Для цього бойовики використали велику кількість вибухівки. Арка датується II століттям нашої ери і знаходилась на головній торговій вулиці. Висота головного склепіння становила 20 метрів. 4 вересня ісламісти знищили в Пальмірі три похоронні башти, зведені в період з 103 по 44 рік до нашої ери. 19 серпня з'явилася інформація про те, що бойовики ІГІЛ стратили на центральній площі стародавнього міста головного доглядача Пальміри Халеда Асаада.

Зараховане до Всесвітньої спадщини ЮНЕСКО місто Пальміра було захоплене терористами ІГІЛ у травні цього року.

У БРЕСТІ З'ЯВИТЬСЯ ПОВНИЙ ПРИМІРНИК ОРИГІНАЛУ БІБЛІЇ XVI СТОЛІТТЯ

У Бrestі мають намір викупити повний екземпляр оригінального видання Брестської (Радзивилівської) Біблії 1563 року.

Голова Брестського міськвиконкому Олександр Рогачук повідомив, що натхненниками реалізації цієї ідеї стали працівники обласної бібліотеки імені М.Горького. За його словами, важливо, що це стане справжньою подією – коли раритет купує не один якийсь меценат, а участь у цьому бере міська еліта, передає БелТА.

Брестську (Радзивилівську) Біблію надруковано 4 вересня 1563 року в Брестській друкарні Миколи Радзивила Чорного. Ця книга стала найбільшим за обсягом друкованим виданням XVI-XVIII століть.

(Закінчення, початок на 1-й сторінці.)

Папа Франциск – апостол надії і світу

Як можна заперечувати політичну складову папського візиту, якщо він почався з Куби? «Острів Свободи» примудрився пронести через комуністичний атеїзм глибокий релігійний заряд. Кубинський народ, об'єднаний ревною вірою в Христа, і Папа мають на острові беззаперечний авторитет. Тому кумедно виглядав президент Куби Рауль Кастро, намагаючись суєтно догодити Папі у дрібницях. Але остаточним виразом для комунізму в Карибському басейні став візит Папи до «команданте» Фіделя. Хоча для світової громадськості став доступним лише один фотокадр: Папа, стоячи, усміхається до німеччини Фіделя, який смиренно, мов на сповіді, сидить на ліжку.

Коли авіалайнер з Папою на борту з'явився у небі над США, всі несподівано для себе встали навіть біля телеекранів. А коли літак торкнувся злітної смуги військового летовища Joint Base Andrews, відразу до трапу підійшов президент Барак Обама з дружиною і двома доньками. Після протоколу Папу повели до кортежу, який повинен був супроводжувати його і всю делегацію у Вашингтон. Аж ось серед велетенських, доречних у таких випадках броньованих урядових «лімузинів», до Глави Католицької Церкви під'їхав малесенький «Fiat 500L». Це викликало несподіване захоплення, без перебільшення, у всього прогресивного людства. Сам Папа також засміявся, хоча,

очевидно, він був у курсі (у цьому контексті мимоволі постають в очах броньовані «мерседеси» і «кадилаки», шикарні яхти і літаки православних – і не тільки! – бонз, які на тлі східноєвропейських злиднів виглядають марсіанами).

Отож, тон візиту був заданий. До кінця всієї подорожі половина мешканців планети Земля обговорювали цей своєрідний «папамобіль». А в США навіть стало доброю прикметою побачити папін «Фіат», тож народ довго стояв уздовж вулиць в очікуванні диво-автомобіля, який служив наочним закликком Франциска до скромності.

А Папа, між іншим, своєю поведінкою справді декларував скромність. І помпезність гамірного американського прийому його не заторкувала. Він усміхався і говорив проникливі слова, спілкувався з мирянами і духовенством, членами уряду і поліціями, гостями Генасамблеї ООН, школярами в Гарлемі, з учасниками VIII Всесвітньої зустрічі сімей у Філадельфії – з усіма, без винятку, привітно, уважно і надзвичайно доброзичливо.

Поява Папи в Конгресі США викликала багато суперечок на тему, чи доречно релі-

гійному діячеві виступати в світському, демократично обраному органі? Ініціатором цього виступу був спікер Палати представників Конгресу США, республіканець Джон Бейнер. Він є католиком і в дитинстві навіть прислужував у храмі. І ось під час виступу Папи республіканець Бейнер, стоячи за його спиною, заплакав. Це було видно усьому світові. Щирість реакції спікера розчулила народ і надала ще більшої ваги промові Вселенського Архидієка. Але наступного дня Джон Бейнер несподівано оголосив про свою відставку з поста глави Конгресу. Пояснюючи причину свого вчинку, він сказав так: «Хто я такий після

того, як слухав його – Папу Франциска!»

Ось подивудігне упокорення, яке зовсім не властиве для наших чиновників, котрих із насиджених корупційних місць і бузьдозером не зсунеш...

Папа Франциск завоював Америку і півсвіту без численних дивізій, а всього-навсього своїм смиренням, милосердям і відкритістю серця на людське горе. Тому що попереду невидимо йшов Христос – Добрий Пастир. А за Ним – смиренний Франциск, Апостол надії для світу.

risu.org.ua

Найнебезпечніша в світі людина

«Найнебезпечніша людина в світі» – так назвав Папу Франциска Греґ Гутфілд, коментатор північноамериканської телевізійної мережі «Фокс Ньюз» в бесіді про візит понтифіка до країни Північної Америки.

Ця «найнебезпечніша» людина в світі 19 вересня розпочала свій черговий апостольський візит, метою якого стали відвідини Куби, США та засідання ООН. Це вже десята міжнародна поїздка Папи, і одночасно – перший візит Хорхе Маріо Берґольйо до цих двох держав (на відміну від своїх попередників, Войтили і Ратцінґера, Берґольйо, будучи єпископом і кардиналом, ніколи не був у США).

Під час цього візиту, який поки що виявився найтривалішою поїздкою його понтифікату, Папа Франциск канонізував у Вашингтоні монаха-францисканця Юніпера Серра, який жив у XVIII столітті, – засновника Сан-Франциско і багатьох інших міст в Каліфорнії, і виступив перед Конгресом США. Потім він взяв участь у VII Всесвітній зустрічі сімей у Філадельфії, а в своєму виступі на засіданні ООН Папа звернувся до представників 70 держав.

Безсумнівно, цей візит можна назвати історичним. Оpubлікована в травні цього року енцикліка «Laudato si» поставила Католицьку Церкву в один ряд з організаціями, які найактивніше виступають за охорону навколишнього середовища, що має особливе значення у зв'язку з призначеною на грудень цього року конференцією з питань зміни клімату «Париж-2015». Однак текст енцикліки викликав потужну критику, насамперед з боку консервативно налаштованої північноамериканської громадськості.

Папський візит розпочався з Куби, що саме по собі найкраще говорить про зусилля Апостольської столиці з метою пошуку шляхів відновлення дипломатичних відносин між країнами.

За кожної вдалої нагоди Папа підкреслює, що способи вирішення проблем сучасного суспільства слід шукати в Євангелії. На це євангельське джерело впливу Папи Франциска звернув увагу британський співак Елтон Джон, відомий своїм критичним ставленням до Церкви. «Здається, що цей Папа бажає, аби Церква заново відкрила цінності, проголошені Христом, і одночасно хоче, щоб Церква повноцінно

існувала в XXI столітті. Він хоче приходити до всіх: до дітей, жінок, хоче обійняти хворих на СНІД, від яких так часто відвертаються і забувають. Ці проблиски надії дають людям більше світла, ніж найбільші наукові відкриття, бо ніякий страх не сильніший настільки, як сильна любов».

Сила Папи Франциска – в милосерді, в умінні поставити себе на місце іншого, особливо на місце того, хто страждає, або на місце того, від кого всі відвернулися. Милосердя – це євангельська емпатія, прийняття страждань невинних як своїх власних.

«Я впевнений, що світ сьогодні жадає миру, а ваша місія – будувати мости», – з такими словами Папа звернувся до журналістів під час перельоту до Куби. Ці слова стали певним чином увертюрою всього візиту. Тому Папа закликає народи до об'єднання в ім'я побудови майбутнього спільними силами. «Мир в суспільстві – це шлях до загального блага. Ворожнеча тільки руйнує. Ворожнеча губить сім'ю. Ворожнеча руйнує держави. Найгірше прояв ворожнечі – це війна. Щодня ми бачимо, як світ руйнується війнами. Чому не можна просто сісти і поговорити?» – такими були слова Папи Франциска під час недільної зустрічі з молоддю.

Місія християн – у «подоланні історичних протиріч, у подоланні травм минулого. Наше завдання – будувати мости і допомагати всім робити те ж саме. Якщо ми допомагаємо країнам, які багато років були в стані війни, налагодити діалог – то одночасно демонструємо іншим, що така можливість існує. У подібних справах нам буде потрібна сміливість і вміння з надією дивитися в майбутнє».

Тому використання папської дипломатії в процесі нормалізації дипломатичних відносин між Кубою та США, і саме рішення зупинитися на острові перед відвідуванням Штатів, слід розглядати саме в даному аспекті всієї латиноамериканської політики Папи. Куба – те місце, в яким Північ і Південь, Захід і Схід зустрічаються природним чином. Сама географія острова може стати символом об'єднання розділеного людства.

Те, що сталося на Кубі – справжній урок, який потрібен будь-якому народові. Зупинка Папи на Карибських

островах дорогою до США – це смертельний удар, нанесений по холодній війні на Американському континенті. Необхідно займатися постійним лікуванням цієї хвороби в усьому світі, адже її симптомами є, окрім іншого, пропаганда війни як засобу політики, будівництво стін, що розділяють народи, та інші форми ескалації взаємної неприязні і забобонів. Папа, який проїжджає в своєму папамобілі по площі Революції під пильним поглядом свого співвітчизника, Ернесто Че Гевари, показує, що можлива й інша революція.

о. Каспер Маріуш КАПРОНЬ, OFM
Джерело – <http://gaudete.ru/pope-cuba-usa/>

Яким поглядом Ісус дивиться на мене сьогодні? Відповісти на це запитання заохотив Папа Франциск під час Святої Меси в каплиці ватиканської резиденції «Дім святої Марти» у п'ятницю, 22 травня 2015 р., коментуючи євангельську розповідь про діалог Христа з Петром, який відбувся на березі Тиверіад-

ського озера після воскресіння.

Євангелист розповідає, що Ісус приготував поживу для Своїх учнів, а після того, як вони поїли, розпочав напружену розмову з Петром. Святіший Отець запропонував уявити, яким був погляд Христа, коли Він дивився на Петра. Він вказав на три

Папа Франциск про три погляди на Ісуса

моменти: обрання, покаєння та місію.

Коли брат Андрій привів Симона до Ісуса зі словами: «Ми знайшли Месію», – то в цій події бачимо погляд, сповнений ентузіазмом. Христос поглянув на нього і сказав: «Ти – Симон, син Йони. Відтепер зватимешся Петром». Наслідком цієї зустрічі, за словами проповідника, став ентузіазм, який спонукав рибалку залишити все та йти за Учителем.

Далі Папа скерував думку слухачів до подій страсного четверга. У Євангелії читаємо, як після триразового відречення, коли заспівав півень, погляд Петра перетнувся із поглядом Ісуса, наслідком чого стало те, що учень розкався і гірко заплакав. «Ен-

тузіазм наслідування Ісуса, – зауважив Петро наших днів, – перемінився у плач, викликаний усвідомленням гріха: він відрікся Ісуса. Цей погляд перемінив Петрове серце ще більше, ніж отой перший. Першою зміною була зміна імені та покликання. А цей другий погляд – це погляд, який перемінив серце».

Про третій погляд розповідає згаданий на початку євангельський уривок. Це був погляд, яким Ісус підтверджує місію апостола, але також вимагає підтвердження любові. Тричі Христос запитував учня: «Чи любиш ти мене?» – доручаючи пасти Свої вівці та ягнята.

«Можемо замислитися над тим, – підсумував Святіший Отець, – яким поглядом сьо-

годні Ісус дивиться на мене? Як Він споглядає на мене? Поглядом покликання? Прощення? Місії? На Його шляху всі ми перебуваємо під Ісусовим поглядом. Він завжди дивиться на нас з любов'ю. Чогось від нас просить, прощає та доручає завдання».

У цьому контексті Папа заохотив учасників Євхаристійного богослуження звернутися до Ісуса, що сходить на вітар, словами: «Господи, Ти, що перебуваєш тут, між нами, зосередь Свій погляд на мені та скажи, що маю чинити, як повинен оплакувати свої помилки й гріхи, з якою сміливістю я повинен ступати на шлях, яким Ти пройшов перший».

Джерело: Радіо Ватикан

Що насправді Папа Франциск думає про масонів, антиклерикалів і сатаністів

Не є таємницею, що заяви Папи Франциска, навіть його ранкові проповіді в «Домі св. Марти», часто вибірково презентуються у ЗМІ. Але часом до публіки доходять і невідредаговані та порізані тексти, які дають можливість довідатися про те, що насправді думає, навчас і говорить Святіший Отець. Відповідальність за такий стан речей лежить не тільки на світових ЗМІ, але й на ватиканських піарщиках, які усе ще ліплять образ Папи-ліберала.

В часі останніх відвідин Турину Папа, звертаючись до молоді, сказав наступні слова:

– У цій країні наприкінці XIX століття існували найгірші умови для виховання молоді. Ця частина Італії була переповнена масонами і Церква не могла цьому зарадити. Тут було повно твердошкірих антиклерикалів,

а навіть і відвертих сатаністів. Це був один з найпаскудніших часів в історії Італії. Але цей темний період історії дав нам неймовірно велику кількість святих, які з'явилися не лише в Турині, але й у цілому П'ємонті.

Цю масову появу святих Папа напрямую пов'язав з великою присутністю масонів, антиклерикалів і сатаністів. Збільшення кількості святих було Божою відповіддю на ці моторошні часи.

– Якщо хочете, ось вам гарне домашнє завдання: пригадайте собі, скільки святих народжено у цей період! Чому? Тому що було потрібно плити проти течії тодішньої культури, тобто тодішнього способу життя [...] Пригадайте собі святих цього краю і те, що вони зробили!» – сказав Папа.

«Католицький Оглядач»

На фото: Папа Франциск перед початком ранкової проповіді у «Домі св. Марти»

(Закінчення, початок на 1-й сторінці.)

«Львівська Богородиця» – наша берегиня понад півтисячоліття

Після реставрації ікона довгий час виставлялася у найстарішому львівському храмі – церкві Івана Христителя (Львів, вул. Ужгородська, 1). Але після того, як виникли проблеми з її охороною, ікону вирішили сховати у фондах. Цікаво й інше: за словами Бориса Возницького, «Львівська Богородиця» є сучасницею ще двох відомих у світі ікон такого типу. Одна з них – чудотворна – вивезена з Белза (Львівщина) до Ченстохова і є найціннішою іконою в Польщі. Іншу вивезли домініканці зі Львова, з мурів Домініканського собору (Львів, пл. Музейна, 1), 1946 року до Гданська.

Історія створення унікальної пам'ятки може бути пов'язана як із пізньовізантійською традицією ісихастського іконо-

писання (йдеться про образ на темному тлі), що була характерною для східної церковної культури XIV-XV ст., так і з формуванням ранньомодерної львівської іконописної традиції, ортодоксальна основа якої давала широкі можливості для відображення духовного пошуку у фарбах (утім, із запозиченнями з Заходу). Темне тло образу Пресвятої Богородиці Львівської відтінило глибину істини пізнання Божественного шляху спасіння, вказаного вірним Жертвою Богочоловіка Христа та Її Святим Материнством. Як позбавлення всякого помислу та образу мало бути запорукою ісихії у в Ісусовій молитві ченців, що присвячували життя духовному подвигу, так пізнання Світла Істини мало бути відкритим для

вірних на тлі темного «світла», як називали у давнину фон ікони.

Упродовж багатьох століть це Світло Істини та Божественної Любові пломеніло зі святих Ликів Пресвятої Богородиці з Дітям, перед якими схилялися у молитві львів'яни, обтяжені турботами та скорботою, засмучені духовною чи тілесною слабкістю. І впродовж століть Пресвята Богородиця-Мати вислуховує прохання та молитви, милістю Божественного Сина даруючи людям зцілення від земних скорбот. Відомі численні випадки, коли за молитвою перед Львівською іконою Пресвятої Богородиці видужували онкологічно хворі, розв'язувалися сімейні труднощі, а найбільше перед Святим Образом було зцілено

жінок, що страждали від безпліддя.

Дослідивши старовинну ікону, співставивши різні художньо-стильові риси, вчені дійшли висновку, що ікона створена у середині XIV ст., хоча багато дослідників вважають, що написано її ще у XIII ст.

Назвали ікону «Львівська Богородиця» через те, що вона понад 600 років є святінею Львова.

Після освячення відреставрованої каплиці у Палаці Потоцьких у лютому 2015 року Пресвященним владикою Венедиктом, єпископом-помічником Львівським, відновлено молитовне почитання Богородиці, що прославилася у Львівській чудотворній іконі, за служінням священників Курії Львівської Архиепархії УГКЦ.

Лінивство – останній плід гордості. Як боротися?

Гравюра «Лінивство» фламандський художник Пітер Брейгель (1525-1569)

Щодо того, що таке лінивство, є багато фальшивих уявлень. Лінивство як головний гріх не означає бездіяльності. Навпаки, воно може бути дуже активним, може приховуватися за великою працьовитістю. Але воно є бездіяльністю в тому, в чому людина повинна бути діяльною, тобто в найглибшій течії свого покликання – віддавання життя за тих, кого мені доручив Бог.

Лінивство – останній головний гріх. У відношенні до цього гріха існує багато фальшивих пересудів. В сучасному світі активність та успіх – це принципова мірка, якою міряють людину. Майже всі ми живемо у величезному поспіху. Висловлювання «час – це гроші», «шкода часу» або «не маю часу» належать до щоденного словника усіх середовищ, не виключаючи церковних. Людям, які відстають від цього, які завжди мають час, які ніколи не поспішають, наклеюють ярлик «лінивий». Ми часом маємо докори сумління, коли віддаємося солодкій «бездіяльності», і то тоді, коли повинні би працювати. Очевидно, що за тим можуть приховуватися якісь учинкові гріхи, але це може бути також і наліг працехолізму, для якого хвилини відпочинку, рефлексії і солодкої «бездіяльності» відразу вважаються лінивством. Забігана Марта з Євангелії не може погодитися з тим, що її сестра Марія «дармує» у стіп Ісуса. Але Господь захищає Марію і її уявну пасивність, говорячи, що вона «вибрала кращу частку – ту, яка від неї не відбереться» (пор. Лк. 10, 38-41). Ісус захищає контемпляційну пасивність перед різними християнськими активностями, які зводять християнське життя до зовнішньої діяльності. Ісус підкреслює, що саме з цієї пасивності у Його стіп, зі слухання Його слова черпається вічне

життя. Ще задовго до Ісуса псалмопівець перестерігав вибраний народ: «Даремно вам рано вставати, допізна сидіти, їсти хліб загорьований, – Він і в спанні подасть другові Своєму!» (Пс. 127, 2). Християнська активність, яка є втечею від молитви, від цього дуже конкретного способу втрати часу для Ісуса, є одним з найбільших симптомів постави лінивства як головного гріха.

ЩО ТАКЕ ЛІНИВСТВО?

Останнє місце, яке лінивство займає як головний гріх, є дуже промовистим. Це останній зрілий овоч гордості, своєрідна психо-фізична нерухомість, що своїми коріннями сягає глибокої духовної фрустрації. Якщо постійна нестача в заспокоєнні важливих психічних потреб викликає в людині фрустрацію, то наскільки більше таку фрустрацію викликає нестача в заспокоєнні, що стоїть в основі людської природи – потреби Бога і Його безумовної любові. Попередні головні гріхи були поставами, що виражалися в різноманітній активності, метою якої була компенсація (на різних рівнях людського життя) браку Божої любові або – як у випадку гніву – бунт проти конкретної дійсності, в якій цей брак відчувається. Гріх лінивства є поставою пасивності, відмовою, своєрідним нехтуванням любові, якої так хочеться.

Святий Августин говорить, що тільки ті, яких любили, можуть любити. Відсутність досвіду любові зі сторони інших спричинює брак любові до інших. Людина не є лінивою по своїй природі. Вона прагне бути коханою і кохати. Дуже добре ми бачимо це в дітях. Здорові і кохана дитина аж пашіє енергією. Вона так цікавиться світом і людьми, що їй необхідно стримувати – щоб не перейшла слухну границю. Натомість не люблені і не бажані діти апатичні – їм

бракує мотивації до навчання і творчості. Цю проблему дуже добре знають вихователі дитячих будинків.

Подібний механізм приховується в лінивстві як головному гріхові. Людина без Божої любові в якомусь моменті життя втрачає мотивацію до справжньої любові, що була об'явлена в Ісусі Христі. Вона не розуміє, чому повинна так любити, що більше – не має для цього сили.

І тому лінивство в духовному значенні – це культ святого спокою, небажання ризикувати собою (своєю особою, своїм іменем – тим, що дає почуття безпеки) в наслідуванні Ісуса. Це небажання ступити на Христовий шлях в контексті свого покликання, коли необхідно ризикувати своїм життям, здоров'ям і кар'єрою. А в кожному християнському покликанні потрібно вийти поза власну безпеку, поза ділянку, контрольовану своїм розумом і почуттями. Християнство має пасхальну природу: є вмиранням і воскресінням разом з Ісусом.

ДОБРІ НАМІРИ

Ліниві, в найглибшому розумінні, – це люди, які часто мають добрі наміри, але не роблять нічого, щоб реалізувати їх. Для них добрі наміри – це ліки для заспокоєння свого сумління, бо таким чином почувуються добрими, хочуть добра, але завжди знаходяться великі перешкоди, які не дають їм можливості реалізувати ці наміри. І тому можуть жити спокійно і вигідно, не наражаючись на неприємності. Такі люди внутрішньо роздвоєні між бажанням чинити добро, вірно любити і небажанням щось втрачати. Вони хочуть мати постійний контроль над своїм життям, не віддадуть його комусь іншому. Не вірячи в любов Бога, вони неспроможні ввійти в ситуацію, де могли би задля Ісуса щось втратити. Приказка «добрими намірами вимощене пекло» стосується саме їх. В даному випадку добрі наміри стають димовою заслоною для розуму, щоб нічого не робити і мати добре самопочуття. І тому Боже Слово підкреслює, що нас будуть судити по вчинках, і то не будь-яких, а вчинках любові. Св. Яків напише, що віра без вчинків мертва, бо є виправданням лінивства. Очевидно, що важливі не самі вчинки, а перебування у виноградній лозі, в Ісусі, вираженням чого є учинки любові за прикладом Ісуса Христа.

ПОСТАВА СЕРЦЯ

Втома і лінивство – це різні речі. Втома – це брак сили, необхідної для виконання чогось, лінивство – це небажання щось робити. Втома – це тимчасова слабкість, лінивство – це стійка постава серця. Звичайно, що одне може збігатися з другим, і лінивство можна виправдати втомою або приховувати його під покривалом втоми, але духовне розпізнання повинно допомогти нам відкрити цю поставу. Св. Павло говорить: «Хто працювати не хоче, нехай той не їсть!» (2 Сол. 3, 10). Звернімо увагу, що ключовим словом є не «бездіяльність», а небажання працювати. Йдеться не про факт невиконання чогось, тобто не про сферу вчинків, а про небажання працювати, тобто про сферу праці. Лінива людина не хоче свій час втрачати для інших.

Лінивство як головний гріх не означає бездіяльності. Навпаки, воно може бути дуже активним, може приховуватися за великою працьовитістю. Але воно є бездіяльністю в тому, в чому людина повинна бути діяльною, тобто в найглибшій течії свого покликання – віддавання життя за тих, кого мені доручив Бог.

ПРОЯВИ ЛІНИВСТВА

Лінивство, хоч є поставою серця, але завжди виражається конкретними вчинками, оскільки любов конкретна, а не абстрактна. Св. Ігнатій говорить: «Любов полягає більше у вчинках, ніж у словах» (ДВ 230). Лінивство, як і любов, може виражатися різноманітними формами. На противагу любові, лінивство не є творчим само по собі, але людина, що відмовляє любові, відмовляється жити для інших і може проявляти велику творчість у формі свого захисту і втеч. Вона хоче любити, нічого при цьому не втрачаючи, і тому відмовляє любові. Але також не хоче нічого втратити, не кохаючи, особливо доброї думки про себе, і тому створює різноманітні запобіжні позірні виправдання й інтриги – щоби в кінці кінців було так, як вона хоче. Отже, справжнє лінивство дуже часто буває заплутаним і замаскованим. Але ті, хто в своєму житті і розвитку здані на ліниву особу, відчувають це відразу і безпомилково.

Парафіяни дуже швидко бачать, чи парох живе своїм покликанням. Також дуже швидко починають розуміти це подружні пари у взаємодіях до себе, діти – до

батьків, учні – до вчителів, хворі – до лікарів і медсестер тощо. І тому дуже важливо вміти слухати тих, кого ми повинні любити, до кого якимось способом послан нас Бог. Треба, щоб парох слухав без страху свою парафію, чоловік – жінку і навпаки. Бог промовляє до нас через людей, яких Він поставив на нашому шляху, щоб ми їх любили; часом Він навіть кричить. І не можна втікати й затикати собі вуха, а слухати і почути, що ці люди хочуть, щоб їх любили так, як любить Бог. Правда, що прагнення такої любові переростає нас, що любити як Бог ми не спроможні. Але якщо в покорі відчиняємо серця на Божу любов чи на Святого Духа, то Він приходить допомогти нашій слабості. Тоді Христос починає любити в нас і через нас, бо, як каже апостол, «сила вдосконалюється в слабості» (див. 2 Кор. 12, 9). І людська слабкість є привілейованим місцем об'явлення сили і любові Бога.

Одним з особливих проявів лінивства в західній цивілізації є відмова передавати життя, брак відкритості на нове життя в багатьох подружніх парах і родинах. В таких випадках дуже виразно видно як лінивство – дозрілий плід гордості – провадить до поступового вмирання суспільства. Життя починається, коли його дають іншим. Відмежування від перспективи Ісуса, що породжується Божою любов'ю до нас, остаточно спричинює смерть.

Лінивство не стосується виключно християн – як це могло би здаватися. Імператив любові, що віддає своє життя за інших, носить в собі кожна людина. Він виникає з фундаментальної гідності людини, яка має коріння в акті творення на образ і подобу Бога. А лінива людина вже відмовилася від цієї подоби і не хоче її реалізувати.

Цінною допомогою в наших роздумах може бути філософський аналіз проблеми лінивства, зроблений отцем Йосифом Кожуховським. Він пише: «Суттю лінивства є неприйняття виклику реалізації своєї людської природи і негативна відповідь. В гріху лінивства людина не приймає вимогу, яка дана їй разом з її гідністю. Вона відмовляється бути духовною істотою, що має право вибирати... Одним словом, людина не хоче бути тим, ким не може не бути: духовною особою, що може заспокоїтися лише в Бозі».

Закінчення, початок на 10-й стор.

**ЛІНИВСТВО
І ЗАКОХАНІСТЬ**

В житті людини існують стани, які, здається, ліквідують лінивість. Одним з них є закоханість. Закохані не ліниві. Цей стан виявляє найчудовіші людські прагнення, відчиняє нові горизонти і дає надзвичайно сильну мотивацію до позитивних дій для коханої особи. Але закоханість – це перехідний стан, а не тривка постава, що сягає глибини серця. Це показує фрустрація при закоханості, яка веде до цілком протилежного. Ми бачимо, що закоханість тільки на короткий час ліквідує симптоми лінивства, але не його найглибшу природу.

Згідно з загальноприйнятою безкритичною думкою, любов кінчається з початком подружнього життя. Але для християн повинно бути навпаки. Сакраментальне подружжя відчиняє браму правдивої любові на взір Ісуса, любові, яка повинна зіткнутися з глибокими покладами власного лінивства і, спираючись на благодать Христа, жити вже не для себе, а для тих, кого мені дав Бог.

**БЛАЖЕНСТВО
МИЛОСЕРДНИХ
І ПЕРЕСЛІДУВАНИХ**

Блаженством, кинутим як виклик гріху лінивства, є подвійне блаженство милосердних і переслідуваних. Людина, лінива в духовному значенні, захищається від любові, особливо від милосердної любові, тобто такої, яка не дивиться на себе і живе для іншого – навіть тоді, коли інший не заслуговує цієї любові – в людському розумінні. Така постава є суттєвою для милосердної любові. Ісус говорить, що такі люди зазнають милосердя. Чому саме вони, а не інші? Бо ж Бог є милосердною любов'ю, як говорить потверджене Церквою об'явлення, дане св. сестрі Фаустині. Чи Бог не є нескінченним у своєму милосерді? Чи уділяє його лише окремим особам? Ні! Проблема не в Бозі, а в людині. До людського серця ведуть лише одні двері. І якщо вони зачинені на любов до брата і сестри, а людина не робить навіть мінімального зусилля, щоби відчинити ці двері, якщо не хоче нічого втрачати з огляду на ближнього, тоді милосердна

любов Бога не має доступу. Св. Петро пише: «Найперше майте щирю любов один до одного, бо любов покриває багато гріхів!» (1 Пт. 4, 8). Але це не відбувається автоматично. Витривала любов – це любов, яка не покладає рук, не втікає; отже нелінива любов відчиняє нас на любов Бога.

Друге блаженство, спрямоване проти лінивства, – це блаженство переслідуваних. Воно говорить про переслідування ради Ісуса і ради справедливості. Якщо перше переслідування можна віднести виключно до християн, то друге – до всіх, хоча по суті зміст той самий, оскільки Ісус є Божою справедливістю, отже тим, хто виправдовує і повертає людині стан праведника. Але термінологічний поділ має велике значення, оскільки в випадку невірних відноситься не безпосередньо до особи Ісуса, але до глибокого, прищепленого Богом прагнення, яке носить в собі кожна людина.

З моменту первородного гріха світ занурився в духовну боротьбу. Стоячи по стороні Ісуса і Його справедливості, неможливо не зустрі-

тися з переслідуваннями. Він є першим переслідуваним. Отці Церкви наголошують, що ми піддані подвійному переслідуванню. По-перше, зазнаємо переслідування з боку своєї людської природи, зіпсуті первородним гріхом, отже переслідуємося усіма своїми кривдами і браком любові, чим користується диявол. По-друге, зазнаємо зовнішніх переслідувань, які приймають різноманітні форми: від найсуворіших – тортур і мучеництва, що й по сьогодні існує в багатьох країнах, до дрібних: осміювання, кпини, критика, труднощі на роботі тощо. Піддаватися цим переслідуванням з огляду на Ісуса і Його Євангеліє означає протидіяти гріхові лінивства, оскільки таке піддання виникає з любові, пов'язаної з виконанням нашого покликання.

Учень Христа не шукає переслідувань і не втікає від них – якщо вони пов'язані з християнським виконанням свого покликання. Тих лінивих, які зречуться Ісуса перед людьми, Він також їх зречеться перед Отцем небесним. Цього не слід розуміти як помсту чи кару, але як ствердження факту, що Ісус не є їхнім Господом. Вони були самі по собі панамі. Натомість тих, які наражалися на переслідування, Він називає щасливими і обіцяє їм, що, так як вони наслідували Його земне життя, так теж стануть учасниками Його небесної слави.

oleh-sj.com

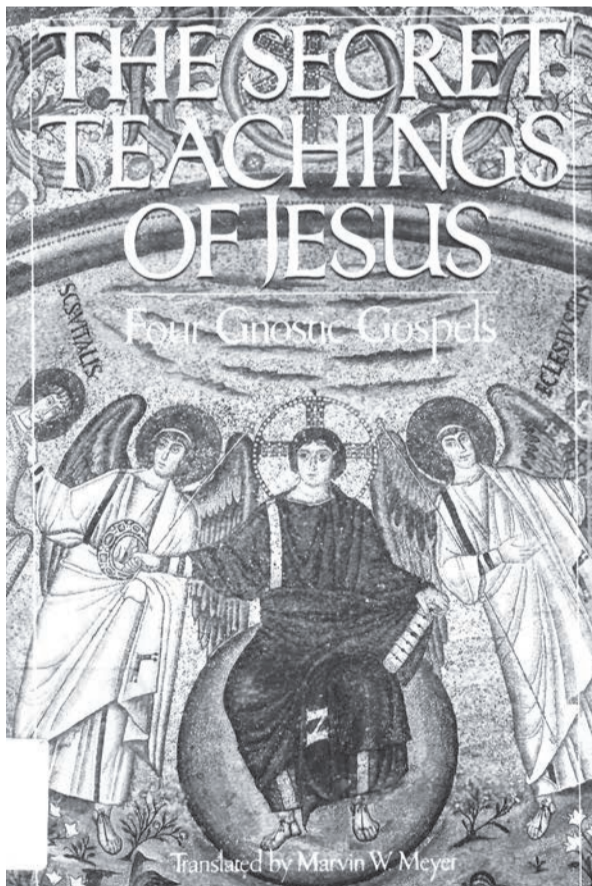
Чи існують «засекречені» Євангелія?

У деяких книжках або фільмах часто розкручується тема про раніше невідомі, чи то засекречені Євангелії. Як до цього ставитися християнам?

Слід визнати, що в II-му і III-му століттях, крім загальноновизнаних Євангелій, існували і деякі інші, які не були визнані як канонічні. Чому визнали одні і не визнали інші, про це мова йтиме пізніше. Спочатку хочеться акцентувати на іншому. Як правило, у тих фільмах і книжках, де йде мова про так звані «засекречені Євангелії», робляться часто закиди в бік Церкви, що вона начебто тоталітарна організація, яка постійно щось приховує від власних віруючих та від широкого загалу в цілому, а також наводиться думка, що традиційний канон Святого Письма не є повним. Тому розглянемо саме ці закиди.

Стосовно тоталітарного характеру Церкви і того, що вона начебто постійно щось приховує, то автор цих рядків свого часу давав на це відповідь (Див. «Церковні секрети». // Жива вода. № 4. 2010. Ця стаття є також на сайті Дрогобицької духовної семінарії на сайті часопису Дивенсвіт. Постійна адреса статті -<http://dds.edu.ua/articles/2/rizne/658-church-secret.html>). Тому зацікавлених відправляю до цієї статті.

Тепер щодо канону Святого Письма. Не забуваймо обітницю, дану самим Спасителем: «Небо і земля перейдуть, але слова Мої не перейдуть» (Мт. 24, 35), а також слова Гамаліла: «Коли від людей цей задум чи ця справа – вона сама собою розпадеться, коли від Бога – ви не зможете звести їх зі світу, – щоб ви часом не стали противниками Бога» (Діян. 5, 38-39). Тому, власне, той факт, що ті так звані таємні Євангелія загубилися, довгий час про

них нічого не знали, і є доказом того, що вони не є від Бога. Та і в наш час у кого вони викликають зацікавлення? Або у вузькопрофільних спеціалістів, або просто у любителів сенсацій. Щоби хтось будував на них своє духовне життя, змінював себе чи змінював світ, такої інформації не маємо. Не подають цю інформацію і ті, хто сам роздуває ці сенсації. Чого зовсім не скажеш про канонічні Євангелія...

Тепер, щоб ми правильно зрозуміли, чому саме ті Євангелія, про які ми знаємо, вважаються канонічними. Для цього варто зацитувати слова подвижника віри з V століття св. Вікентія Ліринського († 450 р.): «Отож, коли вперше виникне гнилизна якогось шкідливого блюду і для своєї користі буде викрадати які-небудь слова із Святого Закону та пояснювати його підступно і фальшиво, то при тлумаченні Канону негайно слід вибрати судження предків... Але судження слід вибирати тільки тих отців, які жили, вчили і перебували у вірі та у вселенській єдності. А також свято і мудро удостоїлися або з вірою спочити во Христі, або блаженно померти за Христа. А вірити їм слід згідно з наступним правилом: або все, що всі вони, або їхня більшість, одностайно приймали, зберігали, передавали відкрито, часто без застережень, так, як би попередньо узгодили між собою, то це слід вважати безсумнівним, правдивим і беззаперечним» (Див. Святої Вікентій Ліринський. Памятные записки Перегринна. – М. 1999. – С. 51-52).

Відповідно до цього критерію, якщо візьмемо твори будь-яких осіб, відомих святістю їхнього життя, то вони визнавали тільки такий канон, який ми всі знаємо. Вони могли згадувати про інші Євангелія, але ніколи їх не ставили на один рівень із канонічними.

А на завершення публікації доречно навести слова св. апостола Павла: «Коли хтось вам проповідує іншу Євангелію, ніж ту, що ви прийняли, – нехай буде анатема» (Гал. 1, 9).

Ігор БРИНДАК
(молодіжна газета «3 любов'ю у світ»)

Інтерв'ю з екзорцистом отцем Даріушом Галянтом, ОМІ, який на кілька днів завітав до України. Користуючись нагодою, ми розпитали священика про особливості його служіння та методи, які використовує злий у наші часи.

«Непрощення – це гачок, за який часто чіпляється диявол» – екзорцист о. Даріуш Галянт ОМІ

(Продовження, початок у «Меті» № 7/116 за вересень 2015 р.)

– Чому ж надійшла поразка?

– Ми, як люди, маємо обмежений інтелект, а диявол – більш інтелектуальний, бо є духом. Тому він хоче, щоб людина у своїй свободній волі почала з ним розмову. Тоді – кінець. Це якби дитина розмовляла з професором університету.

– І що ж тоді нам, людям, робити?

– Мудрість людини полягає в тому, аби не входити в діалог зі злим духом, зі спокусою. Так було спочатку, і так є сьогодні. І тоді Бог сказав людям: «Не підходьте до цього дерева, бо помрете!». Сьогодні так само Бог каже: «Прошу вас, не чиніть перелюбу, не крадіть, шануйте батька і матір...». Але людина говорить: «Ні, ні, ні. Я маю перевірити. Бог приховує від мене щось добре». І входить у гріх.

– Ми живемо у XXI столітті. Чи має диявол якісь нові методи?

– Методи злого сьогодні такі самі, як і в раю. Нічого нового. Тільки має інші форми і знаряддя. Використовується сучасна електроніка, інтернет, комп'ютери, відеоігри.

– Добре, зі спокусами ми вже розібралися. Отче, що далі?

– Коли говоримо про другий рівень, то злий дух мучить людину, докучає їй. Тобто, це є тривала дія злого духа ззовні.

– Як це проявляється?

– Людина може відчувати його присутність. Багато людей приходять до мене і кажуть, що відчувають чийось присутність. «Сиджу собі в кімнаті, читаю, і відчуваю, що хтось на мене дивиться... хоча нікого немає». Відчувають ворожу присутність.

Багато жінок, які пережили аборти, мають такі стани. Почуття присутності... присутності повної ненависті... Це не є присутність ангела-охоронця.

Диявол також може постійно людині накручувати певні думки. Наприклад: «Ти ні на що не годишся! Нічого тобі в житті не вдається! Бог тобі ніколи не пробачить твого гріха!»

Наприклад, якщо говорити про гріх аборт, то це може бути так: приходять до мене жінка, яка вчинила аборт, я питаю:

– Коли це сталося?

– 20 років тому.

– Ти не сповідалась ніколи з цього?

– Я сповідалась 20 років тому, і щомісяця сповідаюсь.

Продовження у колонці на стор. 13

Ми використали одне одного задля заспокоєння власних потреб

Я почувалася жакливо. У мене було відчуття того, що через секс я ставлюся до свого хлопця як до предмету. Він чинив так само стосовно мене, і через це мені було ще гірше. Все змінилось незадовго до Великодня.

Хоч зараз я не маю хлопця, та за плечима у мене – два роки справді важких стосунків і важких виборів. Хочу розповісти, як секс вплинув на мої відносини з коханою людиною і наскільки важлива узгодженість цінностей, що їх сповідують двоє людей у парі. Я подумала: опишу свій особистий досвід. Можливо, це стане для когось підтримкою.

Я завжди була самовпевнена. Однак із перспективи часу я бачу, як сильно у моєму духовному житті бракувало порядку. Хочу додати, що походжу з віруючої родини, але ще донедавна інтерпретувала вчення Церкви так, щоби виправдати ті чи ті свої рішення та вчинки.

Зазвичай я вела з собою внутрішні суперечки на кшталт: «Бог каже: «Живи у чистоті!» Але якщо люди кохають одне одного, то любов усе виправдовує! Як можна сповідатися з любові? Чому я не можу віддатися комусь повністю, якщо я того «когось» щиро кохаю?»

І ось саме така – невпорядкована, – після першого курсу я познайомилася зі своїм хлопцем. То були перші стосунки, які я справді вважала серйозними.

Наше статеве співжиття почалося через чотири місяці після знайомства. Так мало статись, адже ми свідомо цього прагнули. Секс був для нас черговим щаблем на драбині взаємин. Я була переконана: це – найбільший доказ любові, який перетворить нас на абсолютно зрілих людей.

Крім того, перед тим, як усе сталося, ми фактично мешкали разом: то він затримувався у мене, то я у нього. Отже, обставини склалися цілком сприятливі. Кожна наша зустріч закінчувалась у ліжку. Таке зближення призвело до того, що ми наче «приклеїлись» одне до одного. Ми прагнули бути лише удвох, і найкраще, щоб ніхто нічого від нас не хотів.

Здавалося б – ідилія! Але мій хлопець був дуже ревнивим, і я закрилась на інших людей, особливо занедбувала контакти з близькими. Я була переконана: він – той єдиний, і я кохаю його найбільше у світі.

Саме у цей період я найбільше віддалилася від Бога. Всі ці роки він був присутній у моєму житті, але завжди на другому плані. Потім я перестала молитися взагалі, з часом перестала ходити до церкви: «пуста» участь у Службі Божій була для мене без-

змістовною, адже до Причастя я не приступала.

Кожна сповідь означала стрес і справжні тортури. Я робила це здебільшого задля батьків: бо свята, «бо треба». Можна сказати, що уникала сповіді, як тільки могла. Думала так: якщо вже маю обирати, то обираю бути з моїм хлопцем. Я вважала, що Бог, мабуть, уже давно відвернувся від мене.

Я не просила Його про про-

щення, не просила вказати мені дорогу. Мені навіть на думку не спадало, що то я цілком свідомо відвернулася від Нього і відкинула Його. Я – Його, а не Він – мене! Тепер я вірю, що Він так усім покерував, щоб я сама могла переконатися, як сильно помиляюся.

Уявне частя тривало трохи більше року. Закоханість почала повільно минати. Я почала помічати у себе й у свого хлопця певну поведінку і риси, яких раніше не бачила. Насамперед це стосувалося справ, пов'язаних із ліжком.

По-перше, ми стали страшеними егоїстами. Я впіймала себе на тому, що просто використовую його для заспокоєння власних сексуальних потреб. Тіло звикло, що я «підживлюю» його такими відчуттями, і досить швидко стало неймовірно збудливим. Я почувалася жакливо: відчувала, що ставлюся до свого хлопця як до знаряддя для отримання задоволення. Він чинив подібно, і через це я почувалася ще гірше.

По-друге, після певного часу секс узагалі перестав бути приємним. Я була зла на себе і на свого хлопця за те, що змушена це з ним робити. Однак відкинула усі ці сумніви. Я вирішила, що це треба просто перетерпіти.

Усе це виявилось незадовго до Великодня. Ті свята означали для мене чергову беззмістовну сповідь. Саме з таким пере-

конанням я стала навколішки у сповідальниці. І я була щиро здивована, коли священик, після того, як вислухав усі гріхи, зацікавився моїм «випадком». Я очікувала загальних повчань, а не індивідуального підходу!

То була перша людина, яка назвала речі (у цьому разі – гріх) своїми іменами. Він пояснив мені, наскільки життя у такому гріху позбавлене сенсу і як воно далеке від Бога. Порадив також припинити ці стосунки. Тоді, біля сповідальниці, я плакала і сварилася зі священиком. Його слова зачепили за живе, не залишили байдужою.

Від того моменту я постійно думала про те, що йду не у тому напрямку, що треба змінити своє життя. З часом я усвідомила: насправді еґоїстичний секс зіпсував наші взаємини. Я перетворилася на невразливу, розпущену і замкнену особу.

Я почала багато читати про дошлюбну чистоту. Ми навіть пішли на конференцію отця Шустака (о. Адам Шустак ОР, знаний у Польщі душпастир і реклекціоніст. – Ред.) саме на тему ролі сексу в стосунках. До мене дійшло, що насправді це я сумую за Богом. Хтось може подумати, що це звучить дещо притягнуто, але так і було.

Я знову прагнула присутності Ісуса у моєму житті, дуже хотіла прийняти Причастя, піти до сповіді з потреби серця, а не з примусу. Всі ці речі відкрили мені очі на мою проблему: я знайшла її джерело і вирішила з нею боротися.

Було нелегко, бо мій хлопець не мав наміру відмовлятися від сексу. Він запропонував його обмежити, та я не погоджувалась на компроміси. Він дав мені чітко зрозуміти, що я собі можу бути віруючою, але його у «церковні» справи та у відносини з Богом вплутувати не треба. Я знала, що так жити не зможу: цей гріх нищив мене зсередини і забирав радість життя. І ми розійшлися...

З погляду емоцій і мого «світу», побудованого на почуттях до цього хлопця, це була справжня драма. Раптом зникла людина, яка була поруч два роки і заповнювала собою увесь мій час. А тут утворилася прогалина! Через секс ми також міцно прив'язуємося до людини, не завжди у здоровий спосіб.

Тільки тоді я зауважила, наскільки я занедбала себе – свій інтелектуальний і духовний розвиток – на користь свого хлопця. З'явилася «дірка» у серці, цілкомита порожнеча: хлопець собі пішов, і від мене наче нічого й не залишилося.

З погляду віри і моєї духовності розірвати стосунки було

правильним рішенням. Я відразу пішла до сповіді і, сповнена віри у милосердя Господа Ісуса, прийняла Причастя. Відтоді я свідомо молюсь і саме у молитві знаходжу внутрішній спокій. Це важко, але я знаю: Бог більший від моїх земних почуттів і туги!

Колись мені здавалося, що невіруючий чоловік чи хлопець – то не проблема. Тепер я переконалась, як важливо сповідувати спільні цінності. Особа, з якою я хотіла б пов'язати своє життя назавжди, повинна – так, як і я – прагнути будувати відносини, закорінені у вірі в Бога.

Надзвичайно важливо підтримувати одне одного у дотриманні чистоти, пильнуватися навзаєм і

дбати про добро іншої людини. Секс до шлюбу кривдить, адже підсичує наші егоїстичні прагнення. Це – не акт любові, він не збагачує внутрішньо.

Секс до одруження краде вразливість до краси іншої людини і призводить до предметного сприйняття одне одного. Співжиття може стати актом справжньої безумовної любові лише після шлюбу. Роблячи це раніше, ми крали моменти, зарезервовані виключно для подружжя.

Я жила у постійному напруженні та стресі: боялася, що хтось нас схопить на гарячому, що я завагітнію... Не уявляла, що скажуть батьки. То був украдений час; я знала, що ми ще не маємо

на це права.

Секс повинен по справжньому зближувати і зміцнювати взаємини, але для цього він має бути наслідком стосунків, побудованих на істинній, ніжній, нееґоїстичній любові, зразком якої є Ісус Христос.

Я знаю, що боротьбу за справжню любов – любов, яка «не надимається, не поводитьсь безсоромно» і «все терпить» – треба розділити на трьох. Давайте дозволимо Богові втрутитись у наші стосунки!

Пауліна, 22 роки

За матеріалами: Deon.pl

Переклад Віти Якубовської, CREDO

Відповідає Радіо Ватикан

Чи Бог карає дітей за провину батьків до четвертого покоління?

Питання: Як розуміти слова Бога про те, що Він карає дітей за провину батьків до третього і четвертого покоління?

Відповідь: У Книзі Виходу є такі слова: «Не робитимеш собі ніякого тесаного кумира, ані подобини того, що вгорі, на небі, ні того, що внизу, на землі, ні того, що попід землею, в водах. Не падатимеш перед ними ниць і не служитимеш їм, бо Я – Господь, Бог твій, Бог ревнивий, що караю беззаконня батьків на дітях до третього й четвертого покоління тих, хто ненавидять Мене, і творю милосердя до тисячного покоління тим, хто люблять Мене і бережуть заповіді Мої» (Вих. 20, 5). Бог збирається вручити Мойсееві «Десять заповідей» і просить їх дотримуватися. Саме в такому контексті і звучать Його слова про «третє і четверте» покоління.

З усією очевидністю, термінологія покарання і нагороди наділена алегоричним змістом. Словами про покарання нащадків за провину предків Господь хоче нагадати, що, подібно до того, як діти є найціннішим благом для батьків, які готові самі постраждати, аби лише захистити дітей, так само і порушення Божественних заповідей позбавляє людину найдорожчого блага, тобто її приналежності Богові.

Тим не менш, колись тлумачили ці слова не тільки в алегоричному сенсі. В них укладений і інший зміст. По-перше, не треба забувати про те, що в Старому Завіті поняття коліна, роду мало дуже велике значення. У суспільстві, де не було поняття соціального статусу, що гарантує мінімум благ усім його членам, приналежність до клану, до сімейства забезпечувала захист і заступництво.

Згадаймо також, що в ту епоху панував закон помсти: око за око, зуб за зуб. Смертна кара застосовувалася з великою легкістю, і навіть богохульство або порушення суботнього відпочинку могло стати причиною смертного вироку. Смертна кара була катастрофою для сімейного клану, і її наслідки давали про себе знати протягом довгого часу. Ось чому тут йдеться про покарання до

третього і четвертого покоління.

Насправді ж мова йде не про покарання Боже, а про самопокарання народу. У кожному разі, буквально значення сказаного у Святому Письмі слід тлумачити в старозавітному контексті.

Проте залишається фактом, що часто діти несуть на собі наслідки батьківських гріхів. Це підтверджується і медициною: іноді захворювання пояснюються способом життя батьків. Досить навести такі незаперечні докази, як алкоголізм та СНІД, але насправді цей список дуже великий, не кажучи вже про психологічні наслідки батьківських гріхів, які можуть зруйнувати життя дітей і «розтягнутися» на кілька поколінь. Так що в біблійних словах міститься глибока істина. У них ми можемо і сьогодні побачити вказівку на зв'язок між усіма

людьми, в добрі і злі, залежно від того, чи живуть люди в Божій благодаті, чи позбавлені її. Це той самий закон солідарності, про який писав святий Іван Павло II в апостольському зверненні «Reconciliatio et paenitentia»: «Визнавати, що в силу людської солідарності, настільки таємничої і невлотної, наскільки реальної і конкретної, гріх кожного якимось чином відбивається на інших: це – інша сторо-

на солідарності, яка на релігійному рівні зростає в глибокій і прекрасній таємниці спілкування святих, завдяки якому можливо говорити, що всяка душа, що підноситься, звеличує світ. Цьому закону сходження, на жаль, відповідає закон падіння, так що можна говорити і про спілкування в грісі, через яке всяка душа, що падає, разом з собою опускає і Церкву, а в якійсь мірі і весь світ. Іншими словами, немає такого гріха, навіть найпотаємнішого, навіть суто особистого, який би стосувався тільки того, хто його здійснює. Кожен гріх більшою чи меншою мірою, з більшою чи меншою шкодою відбивається на всій структурі Церкви і на всій людській сім'ї. Згідно з цим першим значенням, кожному гріху можна безперечно приписати характер гріха соціального» (16).

Разом з тим, не треба забувати і про продовження біблійної фрази: «Творить милість тисячам поколінь тих, хто любить Мене і хто виконує Мої заповіді». Обіцяна милість виливається на людство в тисячі разів рясніше, ніж «покарання».

(Продовження, початок на 12 стор.)

– А чому постійно з цього сповідаєшся?
– Бо я постійно маю таке відчуття, що Бог мені це не пробачив.

– Слухай, Бог тобі пробачив 20 років тому на першій сповіді. Тільки ти собі не пробачила. І злий дух це використовує і постійно говорить, що Бог тобі ніколи цього не пробачить.

Іноді злий мучить та залякує людину через якісь дивні звуки та шорохи, стукання дверима. Часом може здаватися, що хтось ходить по сходах, вмикає і вимикає світло.

– **Виникає очевидне питання. Що за цим стоїть?**

– Це свідчить про те, що, можливо, в цьому домі колись була магія, чари, викликання духів. Чи хтось не запросив злого до цього дому? Тому є відчуття його присутності. Він сам не прийде. Його мали запросити. Може, через якесь прокляття, що кинули на цей дім, родину. Наприклад, коли якась мати проклинає свого сина і родину. Так може бути.

– **Що робити, якщо справді є прокляття?**

– Найперше – це сповідь. Треба висповідатись і зректися цього прокляття. І для цього не потрібен екзорцист. Можна під час сповіді промовити вголос такі слова: «В ім'я Ісуса Христа пробачаю тобі, мамо, що мене прокляла». Часом батьки можуть казати дітям: «Ти така вередлива, що тебе ніхто не полюбить». Це теж є прокляття. Цього теж треба зректися.

Якщо йде мова про пробачення собі, то це теж потрібно сказати вголос. Якщо повернутись до жінки, яка не могла собі пробачити аборт, то треба сказати: «В ім'я Ісуса Христа я пробачаю собі цей гріх аборт». Голосно, аби особа сама це почула, і щоб злий дух це почув, що вона сама собі пробачає. Бо інакше, коли є це не-пробачення, злий дух спричиняє так, що жінка думає про цю дитину, якою б вона могла бути і т.д. Злий накручує людину цими думками, і таким чином мучить, пробуджує в ній почуття провини.

– **Отче Даріуше, розкажіть про третій рівень впливу диявола.**

– Це є найгірше, бо тоді злий дух входить в тіло людини. Але – увага! – він для цього повинен мати спеціальний привід. Цікаво, що злий дух не входить в людину один. А цілий легіон. Тоді тіло людини фізично дуже нищиться. Людина не подобається сама собі, стає дуже повною або дуже худю. Однак, коли злий проявляє себе в людині, то тіло набуває потужної фізичної сили.

– **Наприклад?**

– Я був свідком того, як жінка, що лежала на підлозі, одною ногою кинула крісло так, що воно відбилось від стелі. Злий використовує тіло людини, аби залякати тих, хто молиться. Нібито він має силу. Тут важливо знати, що таке може відбуватись.

– **Що ще?**

– Крім того, одержима особа сильно реагує на святі речі... На святу воду реагує як на острі. Диявол справді боїться освяченої води, солі, олії. Він цим гидує. Бачив теж потужну реакцію на реліквії святих.

Одержимі часто використовують мову, яку ніколи не вчили. Але це лише під час проявів злого. Наприклад, злий дух устами цієї особи розмовляє латиною, арамейською і т.д. Деякі цитують Святе Письмо напам'ять, мають енциклопедичні знання.

– **Чи з багатьма одержимими маєте справу в даний момент?**

– На сьогодні – одна така особа. Жінка, мати 4 дітей. Вже над нею молюсь 3 роки. Також через неї злий допускає профанації Пресвятого Таїнства. Це дуже страшно. Мені це особливо болить, як священику. Нічого не можу вдіяти.

(Далі у наступному числі «Мети».)

Розмовляла Аліна ПЕТРАУСКАЙТЕ,
«Католицький Медіа-центр»

Радіо Ватикану

(переклад: «Католицький оглядач»)

Відповідає Радіо Ватикан

У ЧОМУ ПОЛЯГАЄ БЕЗКРОВНА ЖЕРТВА ХРИСТА НА СЛУЖБІ БОЖІЙ?

ПИТАННЯ: У чому полягає безкровна жертва Христа на Службі Божій?

ВІДПОВІДЬ:

Під час Служби Божої ми звершуємо пам'ять Жертви Христової. Але ця пам'ять – не просто спогад того, що було в минулому. Якщо ми згадуємо про зданий іспит, то ми в цей момент не здаємо його знову і не відповідаємо ще раз на ті ж питання, не очікуємо з трепетом оцінки. Мова йде про подію з минулого, яка стає актуальною лише в наших думках і пам'яті, але вона не відбувається в сьогоднішній день.

Зовсім по-іншому – з Євхаристійної Жертвою. Коли ми звершуємо пам'ять жертви Христа, то відбуваються три речі. По-перше, так, як і в прикладі з іспитом, ми згадуємо про факт, який стався в історії. По-друге, під час Служби Божої ця подія не просто воскрешає в пам'яті – вона актуалізується, вона знову постає перед нами і відбувається. Але не в тому сенсі, що ця жертва відбувається ще раз, а в тому, що відбувається та ж сама жертва, яку приніс Христос, але відбувається вона тут і зараз, для нас. Таким чином, Жертва на Хресті і Служба Божа – це одна і та ж жертва. Тільки на Хресті вона була принесена один раз і назавжди в історії, а на Службі Божій ця жертва актуалізується для кожного з нас, в кожну епоху. І третє значення пам'яті Христової жертви – це залучення до благодаті, що виходить від цієї події, яка сталася тоді, в епоху Христа.

Святий Павло пише про це так: «Бо кожного разу, як їсте Хліб цей і п'єте цю Чашу, звіщаєте смерть Господню, аж доки Він не прийде» (1 Кор. 11, 26). Слово «звіщаєте» тут позначає ту подію, в якій бере участь віруючий. Звіщати смерть Господню означає бути присутнім при ній, бути свідком пасхальної події, в якій приноситься ця жертва Богу за життя світу. Свята Літургія увічнює на наших вівтарях жертву, принесену на Хресті, і кожен з нас, присутній в храмі, подібний до Діви Марії та апостола Івана біля підніжжя Хреста. Під час Євхаристійної Жертви на наших вівтарях актуалізуються спокутні страсті Господа. Сам Господь присутній – причому присутній не тільки духовно, а й матеріально, в Пресвятых Дарах.

Якщо про це задуматися, то наскільки великою нам здається сама можливість приймати участь в Євхаристійній Жертві! Якщо усвідомити її зміст, то вона ніколи нам не здається одноманітною, ніколи ми не зможемо сприймати її як якийсь обов'язок... Святий о. Піо на питання про Літургію відповідав: «Це – побачення на Голгофі». І коли у нього запитували, з якими почуттями християнин повинен брати участь у Літургії, італійський подвижник говорив: «З почуттями Діви Марії і святого Івана».

Причастя Христових тайн під час Літургії – це джерело найбільшої освячуючої, спокутної, благодатної сили, яку отримуємо ми самі і якою

(Далі – на 15 стор.)

Як поводитися у храмі

Обрядові питання

Знайти відповідь на запитання такого змісту допоможе доктор богословії п. Тарас ШМАНЬКО, автор книжки «Як поводитися у храмі». Сьогодні продовжуємо її публікацію. (Початок у газеті «Мета» № 95/6 за червень 2013 р.)

ВОЗДВИЖЕННЯ ЧЕСНОГО ХРЕСТА

Празник Воздвиження святкуємо 27 вересня (14 вересня за ст. стилем) в пам'ять події віднайдення Хрестового хреста, який знайшли у Єрусалимі й торжественно «воздвигли» (підняли). Цей празник поновно пригадує нам страшну таїну Христової жертви, події Його страстей і смерті. Цього дня, згідно з давньою традицією, прийнято дотримуватися строгого посту. Під час утрени Воздвиження відбувається урочисте перенесення хреста на тетрапод, де його вшановують під час кожного богослуження співом тропаря «Хресту Твоєму поклоняємось, Владико, і святее воскресення Твоє славимо». Потрійний спів цього тропаря супроводжують доземними поклонами. На Літургії празника Воздвиження «Святий Боже...» замінюють словами «Хресту Твоєму поклоняємось...». Існує звичай в день Воздвиження хресне знамення на початку і в кінці приватних молитов робити з цими ж словами і з доземними поклонами.

СОБОР

АРХИСТРАТИГА МИХАІЛА

У цей празник, який святкуємо 21 листопада (за ст. стилем – 8 листопада), споминають Архистратига Михаїла та усі безплотні небесні сили.

ВВЕДЕННЯ В ХРАМ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

Цього дня (4 грудня, або за ст. стилем – 21 листопада) Церква згадує подію віддання Богородиці до храму, у якій вбачає провіщення її боговибраности. З цього часу починається приготування Богородиці до дня, коли вона відповідно архангелу Гавриїлові: «...Нехай зо мною станеться по твоєму слову» (Лк. 1,38). З празником Введення пов'язані деякі народні звичаї і забобони, однак вони не мають жодного стосунку до події, яку Церква святкує цього дня.

СВ. МИКОЛАЯ ЧУДОТВОРЦЯ

Празник св. Миколая Чудотворця, єпископа Мир Лікійських (у середині IV ст.), припадає на 19 грудня (за ст. стилем – 5). Цей святий дуже шанований серед нашого народу, про що свідчать численні храми, збудовані на його честь. Св. Миколая здавна вважають покровителем мореплавців, недужих, усіх потребуючих та тих, що потерпають від стихійних лих. У нашій традиції св. Миколай є зразком діяльної любові до ближнього. В останніх часах під впливом світської субкультури постать св. Миколая значною мірою спрофанували, подаючи його як комічного казкового героя. Для християн, однак, св. Миколай є реальною історичною особою, до якої вони і тепер скеровують свої молитви.

НАВЕЧІР'Я ХРИСТОВОГО РІЗДВА. СВЯТ-ВЕЧІР

Особливістю празника Христового Різдва є те, що йому передують наравчир'я – день приготування до нього з особливими богослуженнями. Особливістю богослужень цього дня є Царські часи. В наравчир'я також закінчується Різдвяний піст – Пилипівка. Цього дня у нас прийнято дотримуватися цілковитого посту, а увечері перед тим, як іти до церкви, всі сідають за традиційну Святу вечерю. Цей день вважають також часом особливого приготування до приходу Спасителя.

До празника Христового Різдва готують не тільки помешкання, але й власні душі. Існує звичай перед Різдом висповідатися зі своїх гріхів, щоб примиритися з Богом і з ближніми. Свят-вечір прийнято проводити з родиною, а також відвідувати або запрошувати до себе рідних та самотніх осіб, щоб розділити з ними радість приходу Спасителя.

Звичай, згідно з яким відбувається Свят-вечір, сформувався протягом віків. У різних місцевостях існують власні традиції як щодо страв, які споживають, так і щодо самого перебігу вечері. Суть Свят-вечора полягає не в дотриманні звичаю і не в кількості приготованих страв, а в щирій атмосфері взаємної любові і радості з нагоди Різдва, що наближається. Неодмінним елементом Свят-вечора є примирення усіх членів родини і спільна молитва перед вечерею. Після вечері прийнято брати участь у всенічному різдвяному богослуженні.

ПРАЗНИК РІЗДВА ХРИСТОВОГО

Празник Різдва встановлений на честь найважливішої події у житті людства – воплощення Ісуса Христа. Св. Іван Золотоустий називав його «матір'ю усіх празників», бо від нього беруть початок події Богоявлення, Пасхи, Вознесення і П'ятдесятниці.

Різдво в нашому обряді святкуємо 7 січня (за ст. стилем – 25 грудня). Богослуження Різдва традиційно починаються Всенічною, після якої служать Літургію св. Василя Великого.

Празник Різдва Христового багатий на народні звичаї. Радість від народження Спасителя

народ висловлює численними колядками, що творять неповторну атмосферу Різдвяних свят.

ОБРИЗАННЯ ГОСПОДНЕ

Після празника Різдва 14 січня (за ст. стилем – 1 січня) Церква творить поминання події Господнього обрізання та найменування, яке, згідно зі старозавітним звичаєм, мало відбутися восьмого дня після народження. Того самого дня ще святкують пам'ять св. Василя Великого та Новий рік за ст. стилем.

БОГОЯВЛЕННЯ ГОСПОДНЕ

Йордан, Хрищення Господне, Водохрища – це інші назви великого Господського празника, який святкуємо 19 січня (за ст. стилем – 6 січня). Богоявленням цей празник називають тому, що, згідно з євангельською оповіддю, під час хрищення Ісуса Христа в річці Йордан Бог об'явився у трьох Особах як Син Божий, Бог Отець і Святий Дух (див. Мт. 3, 13-17). У наравчир'я і в сам день празника відбувається велике йорданське водосвяття, тому празник часто називають Водохрищею.

У нашому обряді перед Богоявленням є наравчир'я, в яке прийнято постити так, як і в наравчир'я Різдва. Це наравчир'я в народі називають Щедрим вечором і так, як перед Різдом, влаштовують спільну вечерю.

На Богоявлення також є всенічне богослуження, яке завершується Літургією св. Василя Великого та великим йорданським водосвяттям.

Чому на Йордан воду освячують двічі?

Згідно з найдавнішою християнською традицією, перед великими празниками відбувалося хрищення «оглашених» (тобто тих, які готувалися охриститися). Освячення води в наравчир'я Богоявлення є згадкою про хрищення оглашених, а освячення у сам день празника відбувається в пам'ять про Христове хрищення. Первісно водосвяття на наших землях звершували тільки в наравчир'я і лише згодом прийнявся звичай подвійного водосвяття.

Що роблять з освяченою «йорданською» водою?

Ще у IV столітті св. Іван Золотоустий говорив про воду, освячену на Богоявлення, як про велику святість. Колись був звичай давати пити йорданську воду тим, кому з якоїсь причини не можна було причащатися. В нашому народі освячену воду також вважають великою святістю, її п'ють перед вживанням їжі, нею окроплюють на Богоявлення домівки і все подвір'я. Освячену воду, як правило, зберігають увесь рік і використовують при різних потребах.

(Далі – у наступних числах газети «Мета»)

Обережно, секти!

(Продовження, початок у «Меті» № 7/116 за вересень 2015 р.)

о. Орест-Дмитро ВІЛЬЧИНСЬКИЙ

2. Чи секта це лише релігійне явище?

На превеликий жаль, сектантство не є «здобутком» тільки релігійної царини людського життя. Із сектантським типом поведінки стикаємось часто і практично в усіх сферах людського життя. Будь-яка закрита група, яку очолює авторитарний лідер, яка агресивно налаштована до інакодумців і в якій членів позбавляють критичного мислення та свободної волі, — це секта. Сектами є деякі політичні організації, особливо екстремістські. Часто сектами стають групи людей, які сповідують якусь ідеологію або ведуть певний спосіб життя.

В Україні особливо часто люди гуртуються в секти довкола деяких методів лікування, створюючи своєрідні квазісекти довкола того чи того нетрадиційного методу лікування. Характерні ознаки секти помітні серед спортивних уболівальників, прихильників так званого палеоконтакту та НЛО, а часто і серед активних учасників так званого мережевого маркетингу та фінансових пірамід, бійцівських клубів, клубів різних альтернатив тощо.

У нашому суспільстві ми нерідко можемо зіткнутися з сектантським менталітетом, що не сприймає іншого в його іншості, відкидає будь-яку дискусію, замикається у своєму «єдиноправильному» світогляді та, як давні ідолопоклонники, творить собі з якогось лідера непомильного, непогрішного кумира. Це рудимент радянського світосприйняття, яке характеризується тоталітарністю і сектантством. Як не прикро, цей тоталітарний менталітет характерний не лише для представників старшого покоління. Молоді люди в Україні, навіть переконані антирадянники чи декларовані ліберали, також схильні до тоталітарного погляду на світ.

3. Як сектанти вербують нових членів?

Щоб краще зрозуміти вербування як таке, варто розділити його форми і методи.

Вербуючи до своїх рядів нових членів, секти завжди вдаються до різних маніпуляцій, стараючись зламати опір людської свободної волі. Не побоюся сказати, що в цьому є щось диявольське. Адже Бог, створивши людину, обдарував її свободною волею. Він настільки шанує свободну волю, що дозволяє своєму улюбленому створінню відвернутися від Нього, відкинути Його

божественну любов і визначитися щодо вічності в пекельній безодні. Бог нікому не накидає спасіння — Він лише пропонує нам цей безцінний дар. Диявол же, навпаки, намагається усіма силами зламати свободну волю людини, примусити її до злої поведінки. Він маніпулює людьми, змушуючи їх пристати на його пропозиції.

Секти, вдаючись до маніпуляції свободною волею, втягуючи у свої тенета все нові й нові жертви, насправді поводяться подібно до диявола. Навіть тоді, коли їхнім мотивом є спасіння людини. Будь-яка спроба спасти когось силоміць — це ніщо інше, як ламання людської свободної волі, знищення одного з аспектів образу й подоби Божої в людській істоті.

Це сектантське прагнення спасти всіх силою, на жаль, спостерігаємо і в поведінці певної частини вірних традиційних християнських конфесій в Україні. З погляду душпастирства така ситуація доволі тривожна, оскільки, з одного боку, вона вказує на присутність сектантських тенденцій у цьому середовищі, а з іншого — такі «спасителі» своєю поведінкою, своїми діями насправді відштовхують людей від Бога, від Його любови. Тому і вірним, і душпастирям необхідно частіше звертати увагу на сектантські вияви у середовищі вірних і не толерувати такого світосприйняття та поведінки, а старатися всередині конфесії пояснити «сектантам» основні принципи християнства.

Але повернімося до теми сектантського вербування у вужчому значенні цього слова.

Прагнучи досягнути якнайбільший ефект від своєї рекрутингової діяльності, секти вдаються до різних способів маніпулювання людською свідомістю і свободною волею. Властиво, усі їхні методи можемо охарактеризувати як маніпулятивні. Найпоширенішими серед них є так зване бомбування любов'ю та бомбування інформацією, яке в українській мові прийнято називати «промиванням мізків». Якщо коротко, то секти намагаються спіймати людей на показову любов і на обіцянку нових знань.

Форм вербування — безліч, і сумніваюсь, що мені вдасться їх перерахувати, але, принаймні, декілька найпоширеніших варто назвати:

— пропагування ідей секти через засоби масової інформації. Останнім часом масштабно задіяно інтернет, де сектанти розміщують свої пропагандистські матеріали: статті, відеоролики, книжки, проповіді, графіку;

— перестрівання на вулицях, вокзалах, у громадському транспорті, лікарнях тощо. Через начебто невимушені розмови, роздавання літератури, пропозиції відвідати той чи той захід сектанти стараються втягнути якнайбільше людей до своїх рядів;

— запрошення на різні безкоштовні курси і тренінги. Курси вивчення Біблії, курси самовдосконалення, розкриття людського потенціалу, ефективних методів провадження бізнесу, оздоровлення, осягнення життєвого успіху, вивчення іноземних мов, масові культурні заходи тощо;

— організування різноманітних літніх таборів для молоді;

— створення та функціонування установ медичної, психологічної, духовної реабілітації, зокрема, для узалежнених;

— створення та функціонування груп із вивчення «спадщини предків», клубів альтернативної історії;

— створення та функціонування різноманітних центрів допомоги;

— через проституцію та наркоманію.

Це далеко не всі форми вербування нових adeptів, які застосовують секти. Насправді сектантській креативності у цьому питанні немає меж. Тому потрібно обережно ставитись до будь-яких обнадійливих запрошень відвідати ті чи ті заходи.

Вважаю, що тут також потрібно згадати й декілька методів, які дають змогу впливати на людину, щоб маніпулювати її свідомістю. Бомбування любов'ю та «промивання мізків» як такі не здатні забезпечити потрібного ефекту, тому сектанти часто використовують різні методи психологічного впливу. Серед таких методів чи не найпоширенішим є інформаційна ізоляція жертв, які уже потрапили на гачок секти. Жертву переконують, що перегляд телевізора, інтернету, слухання радіо, спілкування з людьми поза сектою — небезпечні для неї. Більшість сект також застосовує практику монотонного, тривалого співу, щоби ввести жертв у стан зміненої свідомості, коли свідомість усе ще відкрита для сприйняття потрібної інформації, але вже робить це автоматично, не піддаючи інформації, яка надходить, критичному перегляду. До таких методів належить і практика тривалого повторення мантр (коротких висловів, переважно з одного слова або максимум одного речення), і надричний крик, і чітко прописане перебування у певних позах. У деяких сектах використовують також гіпноз та психотропні речовини.

(Далі — у наступних числах газети «Мета»)

(Закінчення, початок — на 14 стор.)

покликані ділитися з усім світом.

Стосовно пам'яті Жертви Христової в богослов'ї вживаються такі слова, як «актуалізація» або «репрезентація». Вживане іноді слово «відновлення» може ввести в оману, оскільки Христос помер на Хресті лише один раз, про що неодноразово нагадує автор Послання до євреїв: «Він здійснив це раз, принісши в жертву Себе Самого»; «Христос лише один раз мав Себе принести, щоб узяти на Себе гріхи багатьох, а вдруге не заради гріха з'явиться тим, що очікують Його на спасіння».

Всі наші зустрічі з Ісусом Христом — це зустрічі з Ісусом, воскреслим з мертвих, прославленим, що сидить праворуч Отця. У Євхаристії ми не робимо вигляд, що Господь знову вмирає і потім воскресає. Ми зустрічаємося з воскреслим Христом, в якому присутні всі діяння Його життя, від зачаття до Вознесіння. У Євхаристії всі Його спокутні діяння робляться синхронними. У цьому сенсі, маючи можливість брати участь в Євхаристії, ми отримуємо таку ж благодать, як і всі сучасники Ісуса, яким пощастило з Ним спілкуватися особисто. У Євхаристії всі спокутні діяння Ісуса Христа робляться не тільки синхронними по відношенню один до одного, але й синхронними по відношенню до нашого життя. Це відбувається в словах переестествлення: «Це — Тіло Моє, що за вас віддається»; «Це — Кров Моя, що за вас проливається на відпущення гріхів». Його страсті і смерть у цих словах синхронні кожному з нас. Той факт, що хліб і вино освячуються окремо, згідно зі святим Томою Аквінським, відсилає до такого ж поділу після розп'яття. Таким чином, коли ми беремо участь у Святій безкровній Жертві Христа, ми покликані відчувати себе головними дійовими особами, свідками смерті і воскресіння Господа, який забажав зробити цю подію синхронною для кожної людини.

Звернемося тепер до енцикліки святого Івана Павла II «Церква Євхаристії» (11): «Господь Ісус ночі тієї, як виданий був (1 Кор. 11, 23), встановив Євхаристійне Таїнство Свого Тіла і Крові. Слова апостола Павла повертають нас до драматичних обставин, в яких народилася Євхаристія. У ній укладено незабутню оповідь про страсті і смерть Господа. Вона — не просто спогад, але їх сакраментальне здійснення. Євхаристія — це Хресна Жертва, що триває у віках. Цю істину добре висловлюють слова, якими вірні латинського обряду відповідають на вигук священика «Тайна віри»: «Смерть Твою звіщаємо, Господи!»

Церква отримала Євхаристію від Христа, свого Господа, не як один дар серед багатьох, нехай найдорогоцінніший, але як дар за визначенням, оскільки це дар Самого Себе — Своєї особистості у святій людскості і Своєї справи спасіння. Останнє не обмежується минулим, оскільки «все, що Він є, і все, що Він зробив і вистраждав заради всіх людей, бере участь у Божественній вічності і покриває собою всі часи та епохи. Коли Церква здійснює Євхаристію, спогад смерті і воскресіння Свого Господа, центральна подія спасіння дійсно звершується і «вчиняється справа нашого відкуплення». Ця жертва має настільки вирішальне значення для спасіння роду людського, що Ісус Христос виконав її і повернувся до Отця тільки після того, як залишив нам засіб долучитися до неї, ніби ми були присутні при її здійсненні. Отже, будь-який вірний може брати участь у жертві Спасителя і користуватися її незліченними плодами. Ось віра, яку сповідували християни в усі часи».

Джерело: Радіо Ватикан

Притча

У великому аеропорту дівчина очікувала на свій рейс. Виліт затримувався, тож їй довелося чекати на посадку протягом декількох годин. Щоби скоротати час, вона купила книжку, пачку печива й сіла в крісло. Поруч із нею був порожній стілець, де лежала пачка печива, а на наступному кріслі сидів чоловік, який читав журнал.

Розгорнувши книжку, дівчина взяла печиво. Чоловік узяв теж! Її це роздратувало, але вона нічого не сказала і продовжувала читати. І зоразу, як тільки вона брала печиво, чоловік брав також. А вже це її

просто розлютило, однак вона перемогла себе, бо не хотіла влаштувати скандалу в переповненому аеропорту.

Коли на папері залишилося останнє печиво, вона подумала: «Цікаво, що зробить цей невіглас?» Наче прочитавши її думки, чоловік узяв печиво, розламав його навпіл і, не піднімаючи очей, простягнув їй. Це було понад її сили. Вона встала, зібрала свої речі і пішла.

Пізніше, сівши в літак, вона, щоб дістати свої окуляри, відкрила сумочку і... витягла з неї пачку печива. І аж тепер згадала, що свою покупку в аеропорту вона поклала в сумочку. А людина, котру вона вважала невігласом, ділилася з нею печивом, не проявляючи ні краплі гніву, просто з доброти.

Їй стало так соромно, але не було можливості виправити свою провину.

Іноколи ми судимо людей з першого погляду, і досить часто наше перше враження про людину буває невірним. «Не судіть, – говорить Господь, – щоб і вас не судили».

Завдяки молитві дівчина вийшла з коми

Дівчина, що провела в комі 4 роки, опритомніла після того, як друг їхньої сім'ї помолився за її зцілення. Про це повідомляє інформаційний портал СОБОР.by з посиланням на USA Today.

Зараз Тейлор Хейл – 18 років. У 14-річному віці вона впала з капоту автомобіля і вдарилася головою об бруківку. У неї виявили крововилив у мозок. І відтоді дівчина знаходилася в комі, будучи підключеною до апарату життєзабезпечення. Медики констатували незворотні зміни в мозку. Отож, батьки готувалися попрощатися з дочкою, адже поліпшення її стану не прогнозувалося.

Якось відвідати хвору прийшов близький знайомий їхньої сім'ї Джефф Стікел і запропонував їм разом помолитися біля ліжка хворої. Після відходу Стікела лікарі відключили апарат штучної вентиляції легенів. Проте через короткий час дівчина почала подавати ознаки життя: її повіки зарухалися, і мозок почав функціонувати. Зараз дівчина знову може їсти, розмовляти, самостійно пересуватися. Вона поси-

лено займається математикою і готується до вступу в коледж.

Батько дівчини Чак Хейл каже, що те, що сталося з ними, є справжнім чудом від Бога і є виявом великого Божого милосердя. Тейлор також вважає, що Бог явив своє чудо. «Бог рятує людей, – говорить вона. – Я завжди буду вдячна всім лікарям і медсестрам, які допомогли мені одужати, але найбільша заслуга в цьому належить Творцеві». (Фото: USA Today)

тисяч доларів, а за проданий нещодавно один з томів двотомника – не першого видання – хтось розцедрився на 5,5 мільйона!

***

Дотепер збереглося 48 примірників Біблії, вперше виданих друкованим способом Йоганом Гутенбергом в 1445 році. Перший тираж становив 300 примірників. Кожна Біблія мала 1300 сторінок, по 42 рядочки кожна. Гутенберзька Біблія вважається сьогодні найдорожчою книгою у світі.

***

Бразилія фактично стала провідним центром з друкування Біблії у світі. За останніми даними, вона обігнала США, де традиційно випускалося найбільше число примірників Святого

Письма. За останній рік з бразильських друкарських верстатів зійшло 4,2 мільйона примірників Біблії. Це становить 20% від усього світового тиражу Великої Книги, а вона, як відомо, видається в 136 країнах світу.

***

Російською мовою «Новий Завіт» вперше з'явився в 1821 році, а «Старий Завіт» – лише в 1875

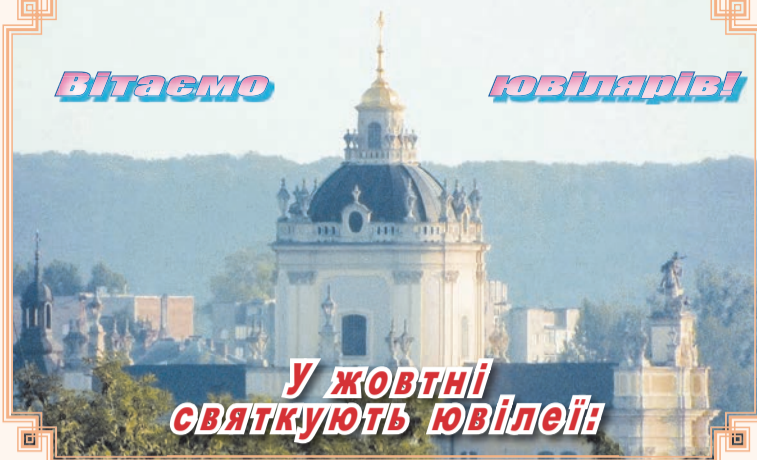
Атеїсти складають приблизно 15% населення земної кулі.

***

За 2012 рік Ізраїль відвідало близько 3,5 мільйона туристів, причому 60% з них – християни. Найбільша кількість паломників приїхала до Ізраїлю з Індонезії, Нігерії, Польщі, Португалії, Румунії, Індії та Бразилії.

Вітаємо

ювілярів!

У ЖОВТНІ Святкують ювілеї:

30-річчя священства – о. Володимир Никифорець (13.10)
20-річчя священства – о. Микола Семенович (14.10)
20-річчя священства – о. Михайло Кравців (14.10)
20-річчя священства – о. Євген Кварціян (14.10)
20-річчя священства – о. Орест Мельник (14.10)
20-річчя священства – о. Валерій Лозинський (14.10)
20-річчя священства – о. Іван Цихуляк (14.10)
20-річчя священства – о. Зіновій Боднар (29.10)
10-річчя священства – о. Ярослав Котлінський (16.10)
10-річчя священства – о. Тарас Чорний (23.10)
10-річчя священства – о. Тарас Савчук (30.10)
10-річчя священства – о. Володимир Савчинський (30.10)
5-річчя священства – о. Сергій Мартиняк (11.10)

45-річчя уродин – о. Роман Стефанів (23.10)
45-річчя уродин – о. Володимир Перун (25.10)
40-річчя уродин – о. Микола Сулима (11.10)
40-річчя уродин – о. Роман Бакуш (16.10)
40-річчя уродин – о. Юрій Саквук (23.10)
35-річчя уродин – о. Володимир Савчинський (04.10)
35-річчя уродин – о. Олег Зинич (29.10)

ОТЦІ-ПУСТЕЛЬНИКИ СМІЮТЬСЯ

«Дурному шлях його здається простим...» (Притв. 12, 15)

Один юнак забажав стати ченцем. Він з'явився до одного з найбільш бідніших і найсуворіших монастирів у Скитській пустелі, і старець повів показати йому його келію.

- Ложе тобі доведеться робити самотужки, – каже старець.
- Зрозуміло, отче.
- Що ж, ось тобі цвяхи і чотири дошки.

У Келіях молодий чернець колов дрова. Старець, що проходив повз нього, поглянув на нього і каже:

- Твоя сокира нагадує мені блискавку, брате.
- Це тому, що я махаю нею так швидко? – спитав задоволений чернець.
- Ні, тому що вона ніколи не б'є двічі в одне й те саме місце.

Старець лагодив дах своєї хатини. Молодий чернець, що проходив тут, зупинився і став дивитися.

- Ти хочеш взнати, як забивають цвяхи? – запитує старець.
- Ні, я хочу знати, що говорить старець, коли вдарить себе молотком по пальцях.

Одного кочівника застали за розграбуванням могил на кладовищі і привели до отця Сисоя.

- Невже тобі не соромно обкрадати мертвих? – питає його старець.
- Зате я ніколи не заповдіяв зла жодній живій душі!

Один чернець каже до старця:

- Отче, я чув, що брат, який жив разом з тобою, помер. Чи можу я зайняти його місце?
- Так, – відповідає старець. – Але ти, здається, набагато вищий за нього. Не знаю, чи помістишся ти в його склепі...

Один юнак прийшов до отця Арсенія за порадою.

- Я хочу бути лікарем, отче, але ще не знаю, на що буду вчитися: лікувати очі, або ж зуби.
- У відповідь старець каже:
- Займатися медициною – завжди справа добра. Але не забувай, проте, що очей у людини лише двійко, а ось зубів...

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

При передруку матеріалів посилання на газету «МЕТА» обов'язкове!

Над випуском працювали:

головний редактор:

о. Іван ГАЛІМУРКА,

літературний редактор Святослав СМУК,

більше редактор і технічний редактор:

Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати на адресу:

площа св. Юра, 5, м. Львів,

Україна, 79000,

тел. +38(032) 233-40-73;

e-mail: meta.ugcc@gmail.com

meta_ugcc@ukr.net

http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.

Рекламні оголошення приймаються вчитаними і відредагованими рекламодавцем.

Матеріали не рецензуються і не повертаються. Редакція може не поділяти думку автора.

Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»

Тираж: 6000 примірників, Замовл. № _____